

PORGAZEEN 17

Časopis studentů Prvního Obnoveného Reálného Gymnázia * Ročník V * Cena 10 Kč

Tvorba: Valentýn

Nekrolog P. M.

PODĚK PREZENTACE

První Obnovené
Reálné Gymnázium
Mladá Boleslav, 170 00 Praha 9

**Anketa mezi Ex-PORG VŠ
Gymnázium Voděradská
Téma: Otevření záchodů
Kultura: Mistr Hitchcock
Šakal po americku
Wallace & Gromit**

PORGAZEEN

Časopis studentů Prvního Obnoveného Reálného Gymnázia

17. číslo PORGazeenu (V. ročník) vychází
3. dubna 1998

Šéfredaktor

Přemysl Matějček

Zástupci šéfredaktora

Lukáš Honzák
Ondřej Pečený

Redakce tohoto čísla

(in alphabetical order)

Magda Fialová (1/4)
Roman Gazdík (2/4)
Lukáš Honzák (4/4)
Přemysl Matějček (2/4)
Ondřej Pečený (1/4)
Hanka Třeštíková (1/4)
Ondřej Zátka (3,5/4)

Externí spolupracovníci

Robert Gazdík
Jaromír Matoušek

Grafická úprava & sazba

Lukáš Honzák

Jazyková úprava

Ondřej Zátka

Cena výtisku

10 Kč

Jak přispět do PORGazeenu ???

Napište příspěvek a

- 1) Pošlete jej na adresu školy:
PORG - Lindnerova 3, Praha 8, 180 00
- 2) Předajte jej některému z redaktorů

Autoři dostávají jeden výtisk zdarma

Uzávěrka 18. PORGazeenu: 14. dubna

OBSAH

Ze Života a Smrti PORGazeenu

Úvodník	4
Nekrolog Přemysla Matějčka	5

Anketa

Co vás (možná) čeká na VŠ	6
---------------------------------	---

Rozhovor

Libuše Rudinská	8
-----------------------	---

Repotráže

Téma: Nové záchody	10
Gymnázium Voděradská	14

Tvorba

Štědrý den	11
Stránky poesie	16
Domovnice	17
Valentinské perličky	18

Kultura

Wallace & Gromit	12
The Jackal (aneb Šakal po americku)	13
Alfred Hitchcock, Mistr hrůzy	20

Z historie

Tradované mýty českých dějin	23
Naučné obrázky pro zamilované	24

Dílo jako celek i všechny jeho autorské části jsou chráněny autorským zákonem. Jakékoliv přetištění textu, či jiná jeho reprodukce, překlad, přenos na mikrofilmy nebo do elektronických systémů jsou možné jen po předcházejícím souhlasu autorů a vydavatele.

**PORGazeen číslo 17 vychází
za vydatné podpory nadace
OPEN SOCIETY FUND,
od níž redakce dostala grant na výrobu
časopisu.
Děkujeme**

Sdfsdsdsfsdfsdfjhfgjdf

aneb konec zcestných (ú)vodníků v českých

páni profesoři Krčí a Valášku to malý „č“ je tam schválně!!!

přečtete-li tohle, potřebujete brýle – vidíte i to, co byste vidět neměli

Slzy nám stékají po tvářích, když píšeme tyto řádky v rytmu reggae. Naše milá oktáva skonala včera večer okolo 20. hodiny po dlouhé a těžké nemoci (čti studiu) ve věku nedožítých osmi let. Žádná slova nemohou dostatečně vyjádřit náš žal a nesmírný smutek nad touto nenahraditelnou ztrátou. Obzvláště odchod našeho milovaného šéfredaktora-cenzora nás trýzní spalující trýzní. To už je život. Lidé umírají a rodí se i noví.

Ale nesmíme hledět do minulosti, leč jít vstříc světlým zítřkům, protože, jak víme, zítřek nikdy neumírá. Budoucnost PORGazeenu zdá se býti předurčena. Nová crew a nové tváře by paradoxně měli vrátit PORGazeenu část jeho staré image. Co to znamená?

Zprv bychom se chtěli stále více orientovat na vaší, studentskou, tvorbu. A proto vás na tomto místě opět vyzýváme: **Pište !!!** Podoba PORGazeenu záleží především na vás. Naštval vás nějaký článek – napište nám reakci. Myslíte si, že valnou část PORGazeenu byste zvládli napsat levou zadní o půlnoci a ještě navíc lépe? Fajn – napište tedy něco lepšího.

A zadruhé se budeme snažit zvýšit produktivitu redakce. Konečně se nám snad podaří odstranit komunikační nedostatky mezi redaktory, jejichž důsledkem v minulosti docházelo k mnohým zbytečným ztrátám a nálezům. Nová redakce nadále nehodlá ve svém středu trpět redaktory, jejichž jediná práce na PORGazeenu“ spočívá v oblíbené otázce: „Dělá se teď nákej PORGazeen?“ Pokud jste to totiž ještě nevěděli, tak poslední čtyři čísla Pzeenu vznikala ve velmi úzkém kolektivu dvou až tří osob (šéfredaktor, grafik a jeden zbloudilý redaktor). Zbýlých pět až osm členů redakce se na výrobě PORGazeenu podílelo svou laskavou účastí v tiráži. No, a protože chceme, aby byla větší část Pzeenu zaplněna původní tvorbou redakce, sháníme lidi, kteří jsou jednak schopní a jednak ochotní obětovat Pzeenu část svého volného času. Otevřeně říkáme, že to není žádná legrace (grafik stráví nad výrobou čísla asi 40 hodin, korektor taktéž). Tolik k novinkám z redakční „kuchyně“.

Nyní pár informací o tom, co vás čeká na následujících stranách. Za prvé (a to je aktuální především pro naše drahé, zemřelé a všemi oplakávané oktávány, se kterými jsme se včera večer navždy rozloučili), to jsou zprávy loňských matu-

rantů o slastech, strastech a problémech, které je potkaly na vysokých školách (tedy informace poněkud méně oficiálního rázu, o to však více užitečné). Další výrazná událost, která postihla i některé z našich redaktorů, je den svatého Valenteena (Mikiš s Jardou jsou od té doby pohřešováni...?). Jednak tu máme Valenteenské perličky od naší Magdičky a jednak nová rubrika PORGazeenu, určená především střevům básnickým, Stránky poesie. V posledních dnech nás zasáhl nájezd slovného rodu pánů Gazdíků z Řep (to jsou úžasný kecý, co?). Díky nim se opět rozrostla kulturní rubrika. Jejich třístránkový, fotografiemi doplněný článek o Alfredu Hitchcockovi si žádný znalec a milovník filmu nesmí nechat ujít, stejně jako další článek R. Gazdíka o slavné animácké dvojici Wallace & Gromit. Tento článek ovlivnil našeho jinak velmi líného grafika, který se vzbouřil a napsal recenzi remaku slavného filmu Šakal – The Jackal.

Fakt, že schopní reportéři na PORGu ještě nevymřeli, dokazuje strhující reportáž o kolaudaci nových *latrinae publicae*. Druhá reportáž, tentokrát z dílny redakce, pojednává o běžném životě na Gymnáziu Voděradská. Bohužel má jeden nedostatek – je neúplná, díky již výše zmíněné sublimací dvou členů akčního týmu.

Poslední dva příspěvky, o kterých se musíme zmínit, pochází od velmi zkušených & světa znalých autorů. Oba se nesou ve stejném historickém duchu. První z nich je soubor naučných obrázků o lásce a jejím špatném vlivu na mládež od Aleše Rolečka a druhý, neméně sakrální, pojednává o mýtech českých dějin. Tento článek pochází z autorského kotle tajemného dr. Faustrola.

Kupodivu jedinou tradiční tradicí jsou (alespoň v tomto čísle) šachy. Toliko k obsahu.

Musíme vás nutně upozornit na velké změny chystané od příštího čísla. Přemek, stará to konzerva, nás (snad už navždy) opustil a my budeme konečně moci přetvořit Pzeen k obrazu svému.

První změnu můžete posoudit na vlastní oči již v tomto čísle. Ano, jsou to fotky a obrázky. Díky pilné práci našeho grafika se v tomto čísle vyskytují ve vskutku nezvyklé frekvenci jedna a půl fotky na stránku. (Což je oproti dřívějšímu množství – tři fotky/číslo – vskutku skvělé.)

vějšimu množství – tři fotky/číslo – vskutku skvělé.)

Rádi bychom se zmínili o jedné události, která nás trochu mrzí. Jedná se o soutěž s nakladatelstvím LIBRI. Možná, že byla špatně zadaná, téma bylo moc těžké nebo rozsah moc malý/velký, ale když ani jeden z přibližně 160 studentů není schopen (spíše asi ochoten) cokoliv napsat, i přes příslib opravdu lákavých cen, jakými multimedialní encyklopedie bezpochyby jsou, nutně se nám dere na mozek jedna otázka: zdali to, co děláme, má vůbec nějaký smysl. Žili jsme totiž v domnění, že studenti na PORGu jsou samostatně myslící a pracující bytosti a ne stádo líných ovcí. No nic... Protože s vámi máme svatou trpělivost zkusíme to v příštím čísle znovu. (Pokusíme se zvolit nějaké přijatelnější téma.)

Na tomto místě se musíme zmínit o atmosféře redakčních prací. Ačkoliv píšeme tento úvodník bezprostředně po plese, není kupodivu zcestný (ale bohužel ani vtipný). Nu což, život už je takový.

Na závěr Vám chceme poděkovat za vaši přízeň, která nás jako jediná drží i v těchto těžkých chvílích při životě (šesté kafe už bohužel nepůsobí).

P. S. Děkujeme panu řediteli Suchomelovi, který nám (zatím) trpí opětovné pozdní navrácení hardwaru (HP LaserJet 5L). Omlouváme se a slibujeme, že už se to víckrát nestane, he?!

P. P. S. Nikdy nechodíme pozdě do školy, nepijeme alkohol v pracovní době, neopisujeme, úkoly děláme jen doma; uklízíme, posloucháme rodiče – a hlavně, a hlavně nikdy nelžeme!!!!

P. P. S. S. Na závěr několik pozdravů a vzkazů: Komča zdraví kominíka Váňu a líbá ho na čelíčko. Zdravíme Queen of the Night (plesu) – kterápak to asi je???

P. S. S. Všem, kteří jsou tak hloupí, že jsou zamilovaní, přejem zpětně hezkého Valentína, brzké uzdravení a hlavně – pánové, nesazte se pochopit ženskou logiku, žádná totiž není.

Mějte se a doufáme, že nás za tohle neutlučete čepicemi, resp. jinými pohlavními pokrývkami. Tak vidíte. Dočkali jsme se fitpného vtipu, a tak můžeme pokojně odejít do západu slunce.

Lukáš a Ondřej Z.
(za Komčovy podpory)

Nekrolog, O PORGazeenu, Jin-jang etc.

Čas se naplnil. Toto číslo je poslední, na jehož přípravě se podílím jako šéfredaktor. Jsem si vědom toho, že je to možná důležitá zpráva pro mě a pro redakci, podstatně méně již pro čtenáře – a nezatežoval bych vás tím, kdybych tento článek nezamýšlel pojmut jako jakési hodnocení uplynulých osmnácti čísel, jakési zamýšlení. Slibuji i kritické myšlenky... Nicméně musím začít pozitivy.

Ať si kdo chce co chce říká, PORGazeen byl (možná je, možná bude) výjimečný. Výjimečný ve své kategorii – mezi tzv. školními časopisy. Nemyslím si, že je nadnesené tvrdit, že je nadstandardní. Svědčí o tom několik věcí:

Z vnějších jevů to je především neobvyklá spolupráce mezi studenty, profesory, případně jinými osobami majícími se školou co do činění. Když se podíváte do většiny školních časopisů z jiných škol, uvidíte tam zapojení profesorů maximálně v tom, že je s některým z nich jednou za pět šest čísel udělán rozhovor o tom, co rád k obědu. PORGazeen – především v dřívějších dobách – s profesory spolupracoval velmi rozsáhle. Až do devátého čísla byl někdo z nich (nejdéle pí prof. Poďaná) v redakci, pravidelně se objevovaly články od různých vyučujících (neúnavně p. prof. Štefl) a mnohé z nich byly skutečně vynikající (zkuste si vzpomenout nebo nalistovat číslo čtyři, kde je úvaha p. prof. Jirmana nad hodnocením...)

A nešlo jen o pedagogy – v určité době takřka pravidelně přispíval pan Hausenblas. Kde se to zlomilo a článků neredakčních (nestudentských) začalo ubývat, těžko říct. Vadí mi to.

Tím se dostávám ke slíbené kritice. Je pravda, že na časopisu je stále co zlepšovat, někdy se udělaly prostě chyby. V jisté době (okolo 13.–14. čísla) se začal objevovat dříve nebyvalý fenomén: mnozí redaktori jaksi stagnovali. Neměli potřebu cokoliv dělat a na nátlak svědomí (nebo co to bylo) maximálně reagovali tím, že se mě zeptali, „kdy budeme dělat něco s PORGazeem“ (nejdrsněji ve formě „hele, vychází teďka nákej PORGazeen? – já jsem ztratil/a přehled“...). Je nutné dodat, že tento úkaz v poslední době u některých mizí.

Ale stejně mám pocit, že nějak chybí originální nápady, náměty, co s časopisem, jak ho oživit. Někdy se až příliš úzkostlivě držíme vytyčené cesty. Naštěstí stále existují výjimky (hleďte i v tomto čísle).

Dalším problémem je trochu proměnlivá kvalita článků. Je nutné mít

v paměti, že nejsme profesionálové a že se pořád učíme. Tomu ovšem někdy padne za oběť nějaký trochu zmatený článek, o němž nikdo neví, proč by tam měl být. Jindy se na začátku reportáže dočtete, kdy reportéři jeli na místo, jakým autem, a že jim po cestě praskla pneumatika (což je sice zajímavé pro reportéry, nepřilíš ovšem pro čtenáře).

Do této kategorie patří i humor na stránkách PORGazeenu. Jsem si vědom, že stojíme před tím nejkritičtější možným publikem (nejčastěji jsou to lidé na naší věkové úrovni, se svým rozumem) – a je nutno dodat, že některé „vtípy“, byť používané v dobré víře, se asi nemusely objevit. Specifické v tomto jsou úvodníky – ovšem tam je situace trochu jiná. Úvodník je prostě úvodník; myslím si, že v něm máme možnost trochu volnější formy. Jinak je tomu ale třeba u glos.

Dalším problémem, který se však nyní daří překonávat, byly rozhovory, resp. jejich nízká frekvence, příliš často nízká ve smyslu neexistence. Myslím si, že v okruhu naší školy je možné nalézt mnoho a mnoho zajímavých osobností, s nimiž rozhovory dělané by jistě měly úspěch. Je však třeba mít na mysli to, že rozhovor je časově (i energeticky) nejnáročnější druh článku, zpracování zhruba dvoustránkového rozhovoru trvá (tedy nám) kolem šesti hodin čistého času. Přesto věřím, jak i současný trend naznačuje, že se budou rozhovory množit.

Nedostatek byl v prodeji časopisu. Pravidelní čtenáři jistě sami vědí, že některá čísla byla příliš brzy vyprodána, některá se naopak válejí v desítkách kopií kdesi v knihovně. Rozdíl byl převážně ve způsobu prodeje: když se o to staral někdo konkrétní (Hanička, Jindra) a nutil PORGazeenu lidem na chodbě, na rodičovských setkáních či zahradní slavnosti, rychle se prodávalo. Kde se o to nestaral nikdo / staral jsem se já (nehodící se škrtněte podle pocitu), tam býval problém. I to se ovšem daří vyřešit – např. při prodeji minulého čísla provedl Lukáš „zásahovou akci“, kdy prodal sto výtisků v rekordní době tří přestávek...

A konečně věčný nedostatek: chyby. Od desátého čísla, kdy začal být v

korekturách trochu chaos, se občas vyskytovaly neuvěřitelné gramatické mouchy. Když chybí pár čárek, dá se to překousnout, když ovšem někdo „děkuje Martinovy Kašparovy“ a projde to kotekturou, je to na pováženou.

Škoda je i jedné věci – obrázků. Především, mám obavu (a poslední dvě obálky to dokládají), že PORGazeen začíná vypadat jako jakýsi fantasy magazin a nemyslím si, že by se všechny ty příšery (v zásadě nudně stejné) každému líbily. A také nějak vymizely fotografie, nějak se prostě neumíme domluvit.

Je třeba přejít k závažnějšímu problému, který musíme řešit už skoro rok. S rozbouřením konfliktu okolo Nico Laubera a pokračováním ve SPORG jsme se dostali, aniž bychom bývali povětšinou chtěli, do role, na niž jsme nebyli připraveni. I vypukla „cenzorská“ aféra (sponzored by Mikiš), i staly se věci jiné. Nakonec jsme museli celou věc zkoumat od základu: vymezit naši roli, roli časopisu. K tomu už bylo podáno mnoho vysvětlení, bylo i několik polemik. Jestli byl způsob „placené inzerce“ správný, to je těžké posoudit. Snad bylo vhodnější omezení místa na agitační příspěvek, snad... Já musím ze svého místa říci dvě věci: za prvé, jsem spokojen, protože cíle byly dosaženy (politicko-agitační články výrazně ubyly a přibývají úvahy, přibývá tvorby, přibývají věci dle našeho soudu zajímavější). Za druhé, nikdy jsme (jak si asi mnozí myslí) nezazili nějaký nátlak ze strany školy, podobný cenzuře. Vím, že kdo nechce, ten mi nebude věřit (jsem asi nějaký nepohodlný suchomelovec, šteflovec či jiný ...ec), ale snad to ukáže čas, kdy už v redakci nebudu...

Dostí nářků. Stále si myslím, že je PORGazeen dost dobrý (nadstandardní grafická úprava, obliba u širokého spektra čtenářů atd., atd.). Přeji dalším redaktorem, případně šéfredaktorům, mnoho štěstí – a ať se z toho nezblázní (já jsem každému číslu věnoval asi čtyřicet hodin ve volném čase, grafik ještě podstatně více). Hold on!

Přemysl Matějček

RED MEAT

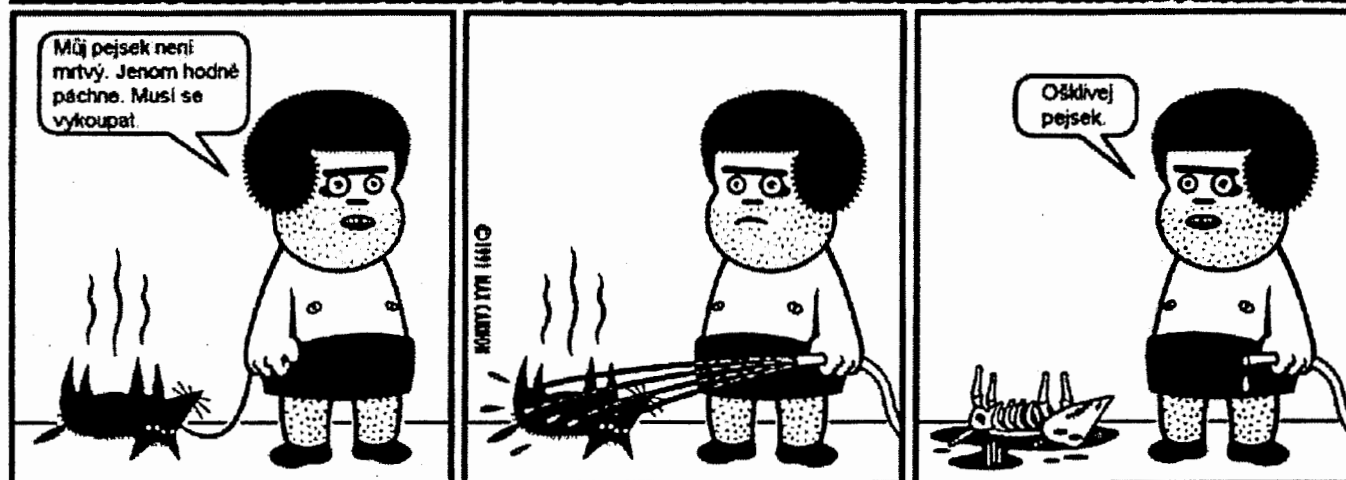
dusty gewgaws from yesteryear

from the secret files of
Max Cannon**RED MEAT**

nutritious comic strip-flavored product

from the secret files of
Max Cannon**RED MEAT**

the people's beloved comic strip por vida

from the secret files of
Max Cannon

CO VÁS (MOŽNĚ) ČEKÁ NA VYSOKÝCH ŠKOLÁCH

(aneb Byvalí studenti PORG svým následovníkům)

Pro některé je to úplně aktuální, pro některé méně, ale známe to všichni: pocit, že střední školou vše nekončí. Málokdo ale ví, co nás v budoucím studiu čeká, kam se vůbec přihlásit...(jistě, vždycky člověk může být podvodníkem nebo profesionální manželkou). Doufáme, že zkušenosti současných studentů univerzit budou cenné, proto jsme je o ně ostatně požádali:

Oslovuji Tě jako redaktor PORGzeenu. Děláme takovou malou anketu do příštího čísla, která se týká mimo jiné i školy, na které studuješ. Pokud bys tedy byl(a) ochoten(na) odpovědět krátce na následující tři otázky, byli bychom Ti velmi vděční (zaslání příštího PORGzeenu v rámci této vděčnosti je samozřejmostí). Účelem je informovat studenty PORG (zejména současné maturanty) o VŠ a pomoci jim při jejich výběru.

Otázky:

- 1) Jaké jsou Tvé dosavadní zkušenosti s VŠ, již/jež studuješ?
- 2) Co tě na Tvé/Tvých VŠ překvapilo; před čím bys chtěl(a) zájemce varovat?
- 3) Pokud bys byl v posledním ročníku SŠ, vybral(a) by sis tutéž fakultu znovu? (Pokud ne, proč?)

Přemysl Matějček

Předem díky. Pokud by ses chtěl(a) víc rozepsat, eventuálně napsat něco o PORG, budeme ještě vděčnější.

Musím poznamenat, že mě reakce překvapila. Přestože jsem rozesílal dopisy během probíhajícího zkouškového období na většině VŠ (zkrátka jsem si neuvědomil, že jenom na PORG je v lednu celkem klid zbraní), odpověděli mi až na jednoho všichni oslovení. Ano, přestože někteří z nich studují i dvě VŠ najednou, nelitovali času a peněz za dopis (např. Honza Daněk zřejmě v nějakém záchvatu led(n)ového šílenství nalepil na běžnou zásilku se svou odpovědí známky v celkové hodnotě 8,- Kč, čímž pravděpodobně přispěl nějaké dobrotivé pošťáče na neméně „dobrotivou“ svačinu) a své odpovědi na „anketní otázky“, spolu s mnoha pozdravy pro PORG a PORGzeen, nám poslali.

ODPOVĚDI:

studentka: Tereza Březovská

VŠ: PedF UK, obor speciální pedagogika

Nevím sice, zda navštěvuji tak zajímavý obor, jak si možná někdo myslí, ale už kolikrát jsem měla chuť do PORGzeenu svými zážitky z VŠ přispět, abyste si alespoň trochu mohli představit, co vás čeká případně se vyvarovat nějakých chyb. Tak tedy k otázkám:

ad 1) Moje zkušenosti jsou různé – kladné i záporné. Když to vezmu od začátku: přijímací řízení (kvůli mononukleóze jsem zkoušky dělala v náhradním termínu) mě naprosto znechutilo. Zkoušející se na nás dívali s tím: „Flákači! Samý výmluvy, proč jste nemohli přijít na řádný termín. Co si o sobě myslíte, stejně se sem nedostanete.“ Velký šok jsem zažila u testů, které byly z něčeho úplně jiného, než fakulta avizovala na dni otevřených dveří. Skoro celý test byl místo ze speciální pedagogiky (SpPg) – z biologie.

Na druhou stranu – náš obor dostala na studijním oddělení na starost skvělá paní, která nám strašně pomáhá. Věkový průměr pedagogů je, jako zřejmě na všech fakultách, dost vysoký, většina je okolo důchodové hranice (nejstaršímu

je 75). Tím pádem je jasné, že se výuka v některých předmětech od dob komunismu zas až tak moc nezměnila.

ad 2) Překvapilo mě stáří některých mých spolužáků (30, 45 let). Těch, kdo se dostali hned po střední škole, je velmi málo (důvodem může být i nutnost mít minimálně 200 hodin praxe; čím víc hodin, tím víc bodů u přijímaček). Při podávání přihlášky jsem si také myslela, že v kruhu budou samé holky, možná jeden dva kluci. Naštěstí tomu tak není. Na lidi jsem měla štěstí, stala se z nás dobrá parta.

Nepříjemným zjištěním byly čtyři hodiny počítačů a dvě hodiny matiky.

Varovat by se dalo před mnoha věcmi, např. – dejte si pozor při opisování rozvrhu. Na většině fakult zavedli nový systém: již nejsou klasické ročníky, ale tzv. moduly. Moje studium je rozděleno na dva cykly, během kterých musím projít určitými předměty, ale záleží na mně, jaké pořadí si zvolím. V září nás nastoupilo 45, ale některé přednášky máme i s druháky nebo třetáky.

Pokud od někoho něco potřebujete (nemyslím tím spolužáky), musíte ho otravovat tak dlouho, až dosáhnete svého, i kdybyste ze sebe měli udělat blbce.

ad 3) Za předpokladu, že bych chtěla dělat to, pro co jsem se rozhodla (práce s postiženými dětmi), tak ani jinou možnost nevidím. Díky povinné praxi, kterou jsme si museli sami zařídit, a odbornějším předmětům, jako je např. znaková řeč, mě ta škola baví.

(P.S. Zápočet ze „znakovky“ byl docela komickej. Se zkoušející jsme seděly a domlouvaly se posunkama. Kdyby nás viděl někdo, kdo neví, „vo co go“, musel by si myslet, že jsme se úplně pomínuly a že jsme to my, kdo potřebuje odbornou pomoc.)

student: Kryštof Kozák

VŠ: PF UK, FSV UK

ad 1) Studuju momentálně jak na Právnické fakultě UK v Praze, tak i na Fakultě sociálních věd UK obor mezinárodní teritoriální studia.

Moje zkušenosti s Právnickou fakultou jsou celkem negativní, což může být způsobeno mojí relativní rozmazleností z PORGu.

Právnická fakulta (stejně jako většina ostatních fakult) je totiž vesměs totalitní. Studentů je 700 v jednom ročníku, takže se navzájem rozhodně neznají. O nějakém individuálním přístupu ze strany profesorů nebo jiných zaměstnanců školy nemůže být ani řeč. Člověk si musí zvyknout, že se s ním prostě nikdo nebaví. Například když se napíše nějaký test, je téměř nemožné si ho po oficiální opravě prohlédnout apod. Ohledně organizace školy mě napadá akorát slovo „mašinerie“. Taky se tam moc nenasmějete. Zvyknout se dá ale na ledasco, aneb „Ordnung muß sein“ (pořádek musí být – pozn. red.). Některé přednášky některých profesorů jsou docela zajímavé a vyplatí se na ně chodit. Moc jich ale není, takže kdybych nechodil na druhou školu, mohl bych v pohodě (alespoň v 1. ročníku) pracovat minimálně na půl úvazku. Navíc v průběhu semestru není potřeba dělat vůbec nic. Pak se musí ale udělat zkoušky. Je pravda, že je nutné mít dobrou paměť. Pochopení problému nestačí, jsou vyžadovány přesné definice. Studenti práv jsou ve své většině divní. Platí zásada, že čím vyšší ročníky navštěvují, tím jsou divnější. Tváří se důležitě a učí se. Naštěstí je jich 700, takže se mezi nimi dají najít i nějakí normální lidé. Jinak bych toho asi radši nechal. Na právech byl teď změněn systém studia z blokového (liberálního) na ročníkový (direktivní), takže si student může vybrat jen jeden volitelný předmět. Zkoušky jsou občas směšně jednoduché, občas velmi náročné.

Sociální vědy jsou oproti právům daleko příjemnější. Chodí tam míň lidí, kteří se brzy navzájem znají, navíc mi přijdou tamější studenti tak nějak „rozumnější“. Profesori jsou zábavní (většinou), navíc si každý student sestavuje rozvrh sám, takže se může některým méně zábavným záležitostem vyhnout. Časově není studium příliš náročné, opět se při něm dá velmi dobře pracovat. V průběhu semestru je potřeba vypracovat nějaké samostatnější práce, nemusí ale být rozhodně příliš rozsáhlé.

ad2) **Práva:** Dobře si rozmyslete, je-li to pro Vás to pravé. Možná je to užitečné, ale rozhodně to není moc zábavné. Zajděte se tam někdy podívat, to je určitě užitečnější než jakékoliv brožurky. Když se přece jenom přihlásíte a dostanete, ihned na začátku září si vyřídíte stravovací kartu do menzy, která je skvělá. Když přijdete pozdě a karty už budou rozebrány, můžete až půl roku čekat (a slintat). Pokud se nechcete v 1. semestru moc předfít, vyberte si jako volitelný předmět Dějiny státu a práva Afriky, Asie a Latinské Ameriky.

Sociální vědy: Připravte se na dokonalý chaos při zápisu. Doteď jsem systém studia úplně nepochopil. Můžete ale očekávat poměrně lidský a vstřícný přístup od všech zaměstnanců fakulty, takže nakonec všechno dobře dopadne. Vyřídíte si stravovací kartu do menzy na právech co nejdříve (je docela blízko a je docela dobrá). Výuka jazyků je poměrně kvalitní, ale pozor, neotvírají se žádné začátečnické kurzy. Pokud se chcete naučit nějaký úplně nový jazyk, musíte se přes prázdniny naučit alespoň základy.

ad3) Sociální vědy bych zvolil určitě také, možná spíše obor Politologie. Na práva bych asi radši nešel, a když jo, tak bych si je dal jako jedinou školu a pracoval bych při tom.

Kdybyste měli jakékoliv doplňující otázky nebo se chtěli na některý z výše uvedených ústavů podívat s doprovodem, tak mi zavolejte na tel.: 24 22 04 51. Třeba se Vám podaří vybrat si školu trochu zodpovědněji než mně.

student: Lukáš Kaplan

VŠ: ČVUT UK (architektura)

ad 1) Mé zkušenosti s ČVUT, kde právě studuji architekturu, jsou vcelku dobré. Jsou zde věci, které mi vyhovují, jako například relativně volnější režim VŠ, její slušné vybavení a zázemí (papírnictví, xerox, bufet, knihovna atd.). To hlavní jsou ale profesori a výuka. Řekl bych, že kvalita přednášejících a atelierových profesorů je velmi dobrá, spousta z nich je šířeji známa svými realizacemi. Předměty v 1. ročníku jsou z velké části neoblíbené, neboť to jsou základy, které je třeba znát, ale které jsou často nepříliš zajímavé a dosti náročné. Těchto předmětů však v dalších semestrech poměrně rychle ubývá. Jsou tu ale samozřejmě předměty zcela jiného rázu.

ad 2) Překvapilo mě samozřejmě více skutečností, ale nejvíce asi ta, že se po studentovi celý semestr nic moc nechce, o to více se pak člověk na konci zapotí. Tuto školu rozhodně nedoporučuji těm, kteří si myslí, že si na VŠ odpočinou. V podstatě všichni, se kterými jsem mluvil, mají na svých VŠ podstatně méně práce nežli já (týká se to i počtu hodin týdně). Naštěstí ale některé předměty člověk nemusí tak prožívat (matematika, deskriptivní geometrie), protože dvě třetiny látky už zná (⇒ protože je z PORGu!).

ad 3) Tuto fakultu bych si vybral nejspíše znovu, neboť po rozhovoru s lidmi, studujícími na jiných školách zabývajících se architekturou, jsem přeci jen dospěl k názoru, že má volba byla správná.

student: Jan Daněk

VŠ: PEF ČZU (provoz a ekonomika)

ad 1) Na České Zemědělské Univerzitě jsem zatím celkem spokojen. Je pravda, že i když studuji obor „provoz a ekonomika“, musím se přesto „našrotit“ stovky stránek biologie, ale když se člověk umí přinutit, jde to. A jsem u jádra věci. Studium vysoké školy totiž vyžaduje, aby se student neustále věnoval učivu, i když se to po něm v průběhu semestru nežadá. Zkoušky jsou sice předem určené na zkouškové období, ale učit se mezi dvěma zkouškami na tu třetí se prostě nedá. A to ani nemluvíme o rozsahu probraného učiva.

ad 2) Na ČZU mě překvapilo hned několik věcí. Za prvé jsem se tu potkal s docela slušnou partou lidí, kteří člověku mohou studia výrazně zjednodušit a zpříjemnit. Většina studentů mého oboru jsou ti, kteří neuspěli v přijímačkách na VŠE (ekonomická), a proto je pro některé biologie nad jejich síly a rozhodují se kvůli ní přestoupit jinam.

Varovat bych chtěl ty, co si myslí, že přijdou do školy na konci semestru, okopírují si znění přednášek, naučí se je a udělají zkoušku. Tak tento způsob se praktikovat nedá. To, co člověku na vysoké škole nejvíce pomůže (ať už jde o cokoli), jsou informace. Bez nich je student vysoké školy naprosto mimo a získat je může jediné tak, že svůj vzdělávací ústav bude pravidelně navštěvovat. To není agitace, ale holá pravda (znám to z vlastní zkušenosti).

Poslední věcí, která mě překvapila, je můj prospěch. Z lidí, co znám, si zatím stojím nejlépe a kdo si o mně nemyslí, že jsem šprt, je světlá výjimka. Zřejmě za to děkuji PORGu, který mě naučil, jak se učit a dal mi solidní základy pro studium na jakékoliv vysoké škole.

ad 3) Jasně že jo. To byste nevěřili, jaká může být s krávama sranda. Určitě by to byla jedna z těch, které bych si vybral.

P.S. Ať se daří PORGazeenu. Nezapomeňte zformovat novou redakci, byla by škoda, kdyby PORGazeen skončil svoji historii, už jenom kvůli Rubenovi. Pozdrav mj. zbytku oktávy a redakci!

Takže všem opravdu tisícere díky! Kdyby ostatně kterýkoliv z dalších studujících kdekoli měl chuť se rovněž podělit o své zkušenosti z VŠ; určitě se to bude nadále hodit.

Zvláštní poděkování patří Martinu Valáškoví za výborný nápad, původní idea s anketou pro vysokoškoláky pochází totiž od něj.

zpracoval a redakčně upravil

Přemysl Matějček

Rozhovor s LIBUŠÍ RUDINSKOU (23)

z Uherského Hradiště, posluchačkou 4. ročníku katedry fotografie na FAMU.

Frekventanti semináře žurnalistiky na PORG měli za úkol zpracovat rozhovor s nějakou zajímavou osobností. Na doporučení vyučující tohoto předmětu (pí prof. Klausové) otiskujeme práci naší redaktorky Hanky Třeštkové:

Kdy a jak jsi přišla k fotografii?

Fotografovat jsem začala asi v 15ti letech, to jsem byla v prvním ročníku gymnázia. Původně jsem chtěla dělat filmovou režii, ale uvědomila jsem si, že u režie je člověk závislý na spoustě lidí. A to jsem nechtěla. Já jsem individualista.

Měla jsem dost výtvarných zájmů, ale když jsem začala s fotografováním, vše šlo pryč. Obětovala jsme tomu naprosto vše, protože jsem chtěla být nejlepší.

Chodila jsem do fotokroužku a navštěvovala LK v Ostravě. A pak jsem se z drzosti přihlásila na FAMU. Nebyla jsem tak dobrá, ale vzali mě. Prý mám v sobě náboj a to je při fotografování důležité.

Co hledáš ve svých fotografiích?

Zajímá mě romantická linie, hledám v tom poesii, vlastní vize. Žádná z mých fotografií není prvoplánová. Zajímá mě tajemství ve fotografii a chci vnímavého diváka provokovat k hledání dalšího významu v obrazech.

Na životě mě fascinuje neustálé potkávání nových lidí a nalézání nových cest v komunikaci. Neprobádané hlubiny lidské bytosti. Lidé mě fascinují ze všeho nejvíc. Pozorovat lidi je dokonalé kino.

Vím, že jsi byla několikrát v Rusku...

Rusko je má dlouholetá a asi doživotní láska. Možná je to tím, že mám v sobě trochu ruské krve. A já ten ruský původ cítím, je to mrazivá vášeň. Zajímá mě ruské prostředí a lidé, kteří jsou tam neuvěřitelně bezprostřední. Jejich řeč těla, neverbální komunikace je jasně čitelná. Fascinuje mě tam pracovat.

V devadesátém třetím jsem tam jela poprvé, byla jsem na Podkarpatské Rusi. V devadesátém pátém jsem byla tři týdny v Moskvě. V devadesátém šestém jsem dva měsíce cestovala různě po Rusku. Naposledy jsem tam byla teď v létě na Mihačovské pouti.

Jezdím tam většinou vlakem a výhradně sama, protože já nedokážu vychutnat atmosféru s někým. Nedokáží se soustředit v něčí přítomnosti. Ale je to dvojsečné: nemám se na koho obrátit, což po čase začínám psychicky špatně snášet. Myslím tu dlouhodobou samotu. Řeším to bydlením v rodinách, na které mám kontakty z Prahy. Tím také poznávám ruskou společnost zevnitř, což je nezbytné pro pochopení a pro fotografii.

Do Ruska se chci neustále vracet. Je to nevyčerpatelné téma. Problematické jsou ale finance: je to velmi náročné a peníze se špatně shánějí.

Jaké jsou tvé další fotografické cykly?

V devadesátém čtvrtém jsem dělala cyklus „Vesnice na Slovensku“. Ta vesnice se jmenovala Rudinská. O rok později jsem fotografovala cyklus o Romech v Hranicích na Moravě. Minulý rok jsem dělala pouliční fotografie v Praze a pak ještě Rusko. Nyní pracuji na cyklu o Žižkově.

Mimo Ruska jsem byla na studijním pobytu v Anglii na Nottingham Fren University. A tři měsíce v Japonsku ve Fukuoce a v Tokiu. Japonsko mě nezaujalo tolik jako Rusko. Japonci nejsou tak uvolnění. Neverbální komunikace je téměř nulová a to je nuda.

Ráda bych se jela podívat do Paříže, po zemích Jižní Ameriky a také na jih Evropy. Přitahuje mě energie, uvolněnost a živoucí jiskra jeho obyvatel.

Kteří čeští či světoví fotografové tě nejvíce ovlivnili, kteří jsou ti nejbližší?

Já se cítím být prímým žákem Viktora Koláře. Svým pojetím a názorem je mi nejbližší. Naše chápání a vnímání jsou si podobná. Za svoji absolutní hvězdu považuji Čechoholand'ana Vojtu Dukáta, to je téměř neznámý autor nádherných poetických fotografií. Z těch cizích mi jsou nejbližší H.C.Bresson, W.Klein atd. Našla jsem též inspiraci v textech Karla Kryla. Stejně poetické vyjádření se pokouším hledat v obrazech.

Co chceš dělat, až dostuduješ FAMU?

Nevím. Nevím, čím se budu živit. Ještě to nemusím řešit, ale nemám z toho strach. Chci si zachovat velkou míru svobody fotografování, to je nejdůležitější. Peníze nějak seženu. Komerce mi je bytostně odporná, jenže možná není jiného východiska. Nejraději bych tuto možnost definitivně vyloučila.

Jaký je tvůj cíl v životě?

Zachytit tu spoustu krásných obrazů, které vidím, které si představuji. A chci vést plnohodnotný osobní život, to znamená žít pro další lidi – přátele, děti, partnera... Chci se duchovně vzdělávat, tj. vědění, duchovní růst. Chci se stát moudrým člověkem a chci pracovat na zkvalitnění mezilidské komunikace.

Jsem hodně sebekritická a kritická vůbec. Vím, že když jsem udělala pět hezkých fotografií, neznamená to, že jsem dobrá.

Děkuji za rozhovor.

ptala se: **Hanka Třeštková**

Nejžhavější téma dneška:

Příjemné chvílky strávené kdesi na horách, nebo v teplém pelech naší postele, které jsme si mohli díky zvláštním prázdninám vychutnat, jsou dávno pryč. Nyní se začíná nová etapa, ve které se postupně konfrontujeme s novým prvkem naší školy. S tím se také vynořují první ohlasy. Někteří z nás jsou nadšení, jiní nezatají své zklamání.

„Premávájú ! Ty vole, du do toho,“ prohlásil jeden ze spolupracovníků PORGazeenu, Michal Doležal, pln nadšení.

Jiné ovšem nový prvek školy zatím nezaujal: „Ještě jsem neměl čas. Nechce se mi,“ řekl Jan Hon z kvinty.

Úplně první ohlasy však přicházely od dívek. Ty totiž nemají ve zvyku navštěvovat zařízení v suterénu, a tak jim nezbylo než použít nová zařízení – ještě rozestavěná. Oceňuji jejich odvalu; vždyť podlahy byly pokryty otlučenou omítkou a dlaždice nepříjemně skřípaly při každém kroku. O pocitu soukromí ani nemluvě.

Mariana Kroftová ze septimy jako jedna z prvních zareagovala kriticky: „Jsou tam hnusný dveře. Doufám, že tam daj ty starý dřevěný.“ Z dalšího rozhovoru však bylo patrné, že s nadějí vzhlíží k celkovému zlepšení podmínek. Potěší ji jistě vysoušeč rukou, stejně jako dávkovač mýdla. Teplá voda bude komfortem, o kterém si dříve mohla nechat jen zdát.

Pro Františka Havlína mají nově zrekonstruované *cellulae sel-larum* možná hlubší význam. „Ještě jsou takový neosobní. Ale mám rád tu vůni po čerstvém vymalování.“ O praktické stránce říká: „Málo to splachuje.“ Kryštof Turba naopak soudí: „Špatný nejsou. Bude se to muset tagovat celý nanovo. Ještě to nemá správnou domácí atmosféru, ale jinak je to o hodně lepší a voňavější.“

Redaktor a grafik PORGazeenu, Lukáš Honzák, mi sdělil: „Hlavně se mi líbí ten nový šikanovací koutek.“ Katka Malinová na otázku po prvních pocitech na nových *munditarium* odpověděla: „Konečně jsem mohla jít na záchod a nebyl tam dělník.“ Katka Kolínská: „Nejsou tam klíče, ani zástrčky.“ Jan Hromádka se pokusil o souhrnnou definici: „Ty pisoáry se stejně nebudou používat. Není plenta. Neosobní. Je to menší prostor. Je to čistější, hygieničtější.“

Některé ohlasy jsou velmi negativní. Ondřej Zátka například řekl: „Skoro se nevejdu do kabinky. Hlavu mám narvanou do dveří. A taky jsou jenom tři.“ S úsměvem dodává: „Ale ten koutek s umyvadla je hezkej.“ Jaroslav Mojžíš prohlásil: „Tam kde jsou umyvadla měly být mušle. A mušle měly být tam vzadu. Je to blbě udělaný. Ale cejtím to jako moderní. Jdu s dobou.“ Nejhůře hodnotí situaci Křištof Hanzlík: „Je to úplně blbě vyřešený. Člověk musí šahat na dvě kliky, který jsou vod těch ...a ...po lidech, co si neumejvaj ruce,“

uvádí jako hlavní nedostatek. Zároveň nesouhlasí s nevyužitým prostorem předsínky a zdá se mu neúčelné, aby umyvadla byla umístěna vzadu.

Jsou i tací, kteří hned po návštěvě neskrývali radost: „Je to skvělý, ta vysoušečka...“ opěvuje nový elektrický vysoušeč rukou Eduard Hulicius ze sexty.

Profesoři reagují spíše na průběh stavby, než na samotný vzhled a funkci nových *cacatoria*. Pan profesor Kubiček: „Všichni jsme z toho otrávení.“

Zeptal jsem se i jednoho z těch nejstarších. Oktaván Jan Kalous mi řekl: „Zásadní problém se nevyřešil: Je tam z chodby vidět. Jinak jsem byl se starými spokojen. Byly takový lidový.“ Pocit z nových záchodů vyjádřil slovem „sterilita“ a dodal: „Brzy tam naběhneme s fixama a pokreslíme to.“ Dále vyjádřil své rozhořčení nad tím, že stavba se dělala v době výuky a nebyla naplánovaná na jarní prázdniny.

A jak reagují studenti nižších ročníků? Dívky z primy nevidí velký rozdíl mezi strými a novými *cellae intimaie*. Mají ale strach z toho, že zrcadlo nebude řádně pověšeno a vyčištěno. Josef Kolínský ze sekundy přichází s kreativními návrhy: „Měly by se počmárat. Nabyly by na poetičnu.“

Pravdou zůstává, že málokdo ví o celé rekonstrukci více, neboť jsme se o ní dozvěděli až před jejím započatím. Odkud se celý projekt vynořil nikdo neví. O tom, jak má být řízen chod nových *latrinae*, se ví rovněž málo. Snažil jsem se tedy vyzískat informace:

Nové záchody

Staré *munditiarum* vzniklo někdy po válce. Při rekonstrukci se však našly např. rozvody svítivplynu, které svědčí o větším stáří. Podle informací pana manažera lze soudit, že voda naposledy smočila staré záchody 30.1. kolem osmé hodiny ranní. Nové mísy mohly vejít v provoz na přelomu neděle 8. a pondělí 9. 2.

Nová *latrina publica* stála naši školu 300.000 korun. Z toho ale škola zaplatila jen 50.000, zbytek pokryl sponzorský dar. Pan ředitel považuje vybavení za nadstandardní. Je spokojený s konečným stavem stavby, ale jinak se vyjadřuje o jejím průběhu: „Byla to moje týdenní černá múra.“ Hlavní chyby, které zapříčinily, že stavba, která měla být uzavřena již 4.2. ráno, byla uzavřena až o devět dní později, vidí v organizaci firmy. Její šéf prý chyby přiznal a firma zaplatí penále. Na druhou stranu chápe, že některé věci přišly zcela nečekaně a nebyly zaviněny firmou, např. sto let stará instalace. Tím také vysvětlil potíže s opadávající zdi. Jak mi sdělil pan Kolínský, který se spolu s p. manažerem a p. ředitelem podílel na organizaci rekonstrukce, byla firma vybrána ze čtyř zájemců standardním výběrovým řízením.

Největší obavy má pan ředitel z toho, aby si studenti vážili nových zařízení. Je velmi nespokojen se situací, která vznikla tím, že zmizely klíče v dámské části, v tom se s ním shodují i ohlasy většiny studentek.

A jaké jsou technické parametry? Pánské záchody budou splachovány automatem na začátku a na konci každé přestávky, o velké přestávce ještě uprostřed. Odpoledne pak v intervalu 1,5 hod. Ve stejných intervalech se bude zapínat odvětrávání. Počítač bude nastavovat pan manažer. Předsiň na pánských záchodech prý využita nebude.

A co ještě přibude? Na dámských toaletách to bude zrcadlo. O zrcadle na pánských pan ředitel uvažuje. Tam však určitě přibude Brano na vnitřních dveřích. To by mělo vyřešit starosti některých studentů.

Zprávu vám podal :

Jaromír Matoušek (septima)

Štědrý den

(Jaromír Matoušek)

Automobily zastavují před penzionem Hanka,

stejně jako ve všední den,

jen směny se střídají rychleji,

a tak vzniká,

malá dopravní zácpa.

Šňůra se pohybuje trhaně,

podle žárovíček v oknech,

zelená, červená, červená, zelená,

co asi znamená ?

Znamená velkou radost,

zvěstovanou klapající hubou,

vánočního kapra.

Někde ve dvoře rezonuje křik :

„... a tohle musí být zrovna vo vánocích !“,

to nějaká cizí manželka,

prožívá vánoční euforii.

Uspává mě zvuk luxu,

který pomalu projíždí kolem mých nohou,

stromček padá, výzdoba se rozbíhá,

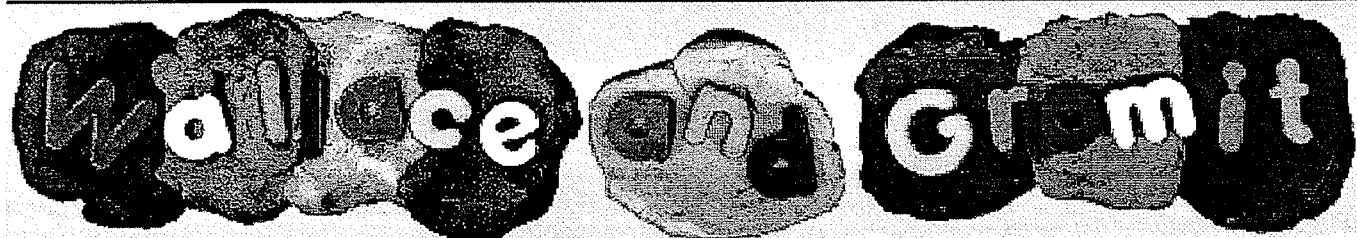
nevadí, máme novou.

Potom se rozsvítí svíčky a všichni

hasíme vzplanulou větev.

Zdálky se ozývají koledy.

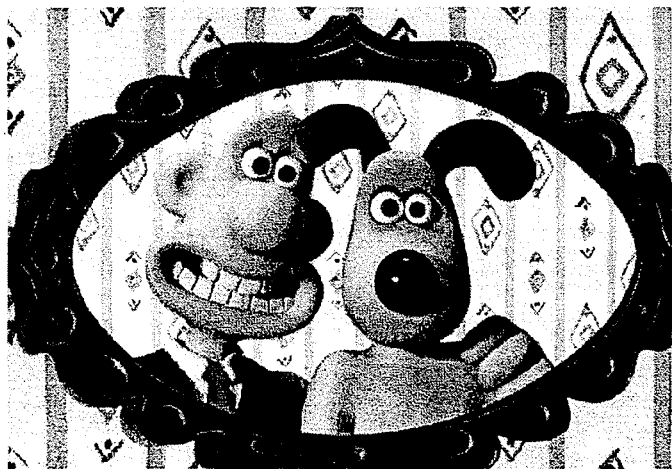
Brr. Jak ti lidé zpívají falešně.

Před některými filmy projektu 100 byly v loňském roce promítány pro pobavení krátké animované filmy. Letos organizátoři projektu zakoupili sedm krátkometrážních počínů britského studia AARDMAN. Neměli ale to srdce kolekci rozdělit a promítat ji před dlouhometrážními snímky a domnívali se, že je natolik kvalitní, že bude mít úspěch i jako hlavní program. Díkybohu! Neměl bych totiž klid a musel bych ji vidět celou - tzn. zaplatit 7x 60 Kč (cena jednoho filmu projektu 100) = 420 Kč. Takhle ji můžete vidět za pouhých 60 Kč (= 3x rozvařené nudle v jídelně Na Korábě).

Studio AARDMAN vzniklo v polovině 80.let a zabývá se výrobou a distribucí animovaných filmů. Po krušných začátcích dostalo v roce 1987 skvělou zakázku - videoklip k písni Sledgehammer od Petera Gabriela. Klip se povedl a uznání na sebe nedalo dlouho čekat. Přišlo v podobě ocenění za nejlepší video roku.

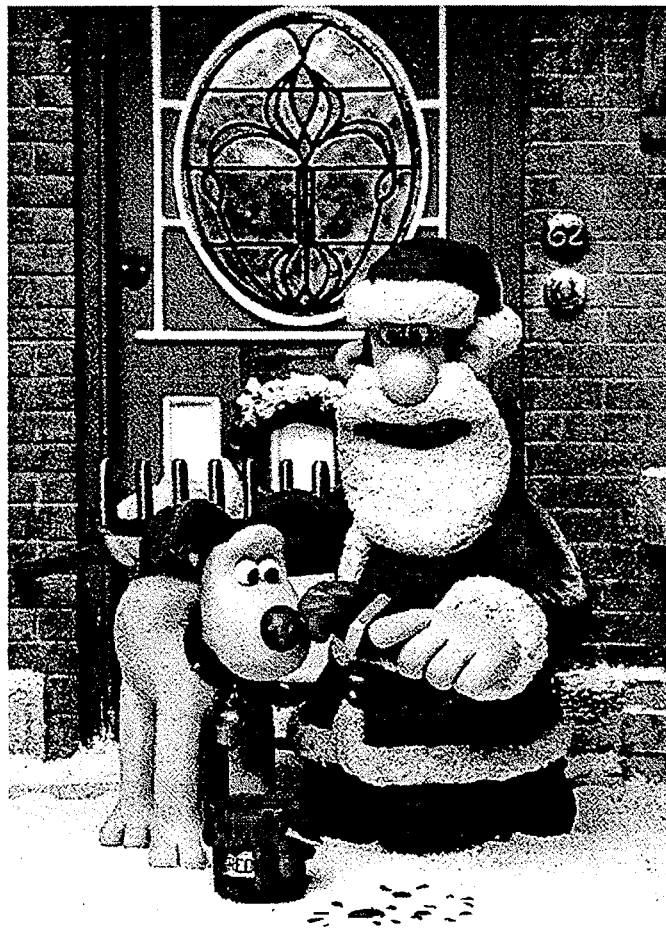
Animátoři AARDMANU se začali stávat slavnými. Nejjasněji počala zářit hvězda Nicka Parka, jehož jménem je nazvána také tato kolekce (Nick Park uvádí...). Park se proslavil především dvěma plastelínovými postavkami - typickým Angličanem Wallacem a jeho psem Gromitem, kteří žijí sami ve vilce uprostřed nespécifikovaného města. Už první film „Cesta na Měsíc“ se v roce 1989 stal senzací a Parkovi vynesl nominaci na Oscara za nejlepší animovaný film. Po sérii interview se zvířaty v ZOO s názvem Pohodlíčko (Oscar 1990) se Park ke svým milovaným hrdinům vrátil v dalších filmech „Nesprávné kalhoty“ (1993) a „O chloupek“ (1995 - rozpočet 1,3 milionu liber!). Oba tyto filmy již Oscara získaly.

Kolekce (Pozor! Běží pouze do dubna!) nabízí i dva vážnější filmy: pětiminutovou „Identifikaci“ Richarda Golezsowského a stejně dlouhý „Další prosím“ Barryho Purvese.

Její těžiště však leží přece jen někde jinde. Jako předkrm přijde „Pohodlíčko“ a potom už přichází Wallace s Gromitem. Tihle plastelínáči jsou prý v celém světě známí asi jako Simpsonovi - a věru zaslouženě. Filmy s nimi - to jsou zkrátka lahůdky i pro opravdového filmového fajnšmekra a techni-

ka užitá u těchto grotesek je z hlediska animovaného filmu vpravdě revoluční.

Jsou totiž dělané jako „opravdové“ filmy (tzn. pohyblivá kamera, nadhledy, neobvyklé úhly pohledu) a Park si neodpustil ani spoustu citací ze své oblíbené klasiky. Můžeme si tedy vychutnat honičku na vláčcích jak z Indiany Jonese; titulky, hudbu a chování postav jak z Hitchcocka; létání letadlem a la James Bond nebo loupež samotného Růžového pantera.

Ale i pro diváka, který žádný z těchto filmů neviděl, je tu plno zábavy. Ať už ve Wallacovi, který si svět představuje jako stroj plný koleček a nikdy by nevynechal Čaj o páté, nebo v Gromitovi, který sice nemluví, ale jehož grimasy a mimika jsou tak jasné, že člověk prostě musí pochopit...

Jste-li znuděni tou spoustou akčních filmů v kině a v televizi i intelektuálnístiny ve Filmovém klubu a chcete-li se zase jednou zasmát, Wallace s Gromitem vám nabízejí 90 minut nefalšované zábavy, při které se nemusíte trápit přemýšlením nad tím, co chtěl básník říci.

Nesmíte ale proboha zmeškat ten Čaj o páté!

Roman Gazdík

The Jackal

aneb Šakal po americku

Valná většina z vás si jistě vzpomíná na vynikající film „rakovského“ Američana **Freda Zinnemanna Šakal**, natočený v roce 1973 (sic!) podle neméně skvělé knihy **Frederika Forsytha** (*The Day of the Jackal/Le Chacal*). Tento dramatický fiktivní „dokument“, který současně vypovídal o tom, jak zabít presidenta Charlese de Gaulla a jak chystanému atentátu zabránit, oslovil diváky i kritiku především svojí autentičností a výborným výkonem anglického herce **Edwarda Foxe**.

Co se může pokazit, to se taky pokazí.

Murphyho zákony

Nový Šakal převzal (v titulkách se tím tvůrci hrdě chlubí) od svého slavného předchůdce zápletku a jméno. A to je, bohužel, vše.

Šakala **Michaela-Cantona Jonese** můžeme bez nadsázky nazvat Hollywoodským velkofilmem se vším všudy. Hvězdné herecké obsazení, velkolepé a strhující efekty. Původní zápletky byla „nafouknuta“ do nebeských výšin. Nejde již „pouze“ o atentát na presidenta (resp. na ředitele FBI, resp. na První dámu, jak se později ukáže). Jedná se totiž o klasický konflikt FBI (+ zjižvená agentka KGB a irský terorista) versus ruská mafie, který je ještě „okořeněn“ bojem za vyšší cíle – svobodu.

Ale pojďme hezky od začátku....

„Miloval jsem svého bratra,“ prohlašuje dojatě mafiánský boss **Terek Murad** nad rozseknutou lebkou jednoho ze svých mafiánských „kolegů“. „Když tohle můžu udělat svému příteli, co teprv mohu udělat tomu, koho nenávídím.“ Co? Najme si superzabijáka.

Je sám. Nemá přátel, protože nemůže nikomu věřit, a ten, kdo by se s ním snad sblížil, si jeho tvář odnese s sebou do hrobu. Nikdo ho nedokáže zastavit, protože nikdy nemine cíl. Pracuje pouze na zakázku a platit si nechává cash v osmimístných cifrách. Ovšem pokud mu složíte zálohu, můžete si být jisti, že cíl je předem vyřízený.

Teď však stojí před asi nejtěžším úkolem své „kariéry“ – má odstranit První dámu Spojených států. Cena je přímo úměrná riziku – 70 milionů dolarů. Přípravuje se na poslední výstřel, aby se pak mohl v tichosti „uklidit“ kamsi hluboko do Karibiku a užívat si zbytek života „v důchodu“.

„Starý“ Šakal – **Edward Fox** – si vystačil s lehkou „ručnicí“, civilním oblekem a jedním autem, což mu však nic neubralo na image chladného zabijáka, který se k oběti připlíží ze zadu (jak jinak) a usmrtí ji jedním „úderem dlaně“. Jenže dnes je jiná doba.

„Novodobý“ Šakal – **Bruce Willis** – je milionář, muž mnoha přičesků s arsenálem výkonnějším než celá slavná česká armáda. Technika od té doby pokročila, a tak má Šakal přirozeně lepší hračičku, než obyčejnou pušku s optickým zaměřovačem. Jeho zbraň je cosi mezi kulometem, minometem, bazookou a odpalovačem raket země-vzduch opatřená stativem na dálkové ovládání (oblíbené propojení notebooku a mobilu), za kterou by se nemusel stydět ani sám **Q**. Vše za pouhých 200 000,- USD; objednáno samozřejmě po internetu.

Na rozdíl od ledově chladného **Foxe**, s **Willisem** „cloumají“ emoce takřka na každém kroku a chvíli co chvíli si jen tak mimochodem vyřizuje osobní účty. S FBI si vesele pohrává a ani „posila“ z KGB majorka **Kozlovová** ho nemůže zastavit. Tak si vzpomenu na něj.

Richard Gere alias **Declan Mulqueen** je totiž jediný, kdo může Šakala bezpečně identifikovat. Má to však jeden háček: je to terorista z IRA a momentálně si odpykává 50 let za nelegální obchod se zbraněmi. Shodou okolností se do basy dostal právě díky Šakalovi, který na něj kdysi ušil boudu. **Mulqueen** se sice nechá přemluvit ke spolupráci („jedině já ho můžu zastavit“), ale jde si za svými cíly – pomsta a svoboda.

Co začíná dobře, končí špatně; co začíná špatně, končí ještě hůř.

Murphyho zákony

A tak se smyčka kolem Šakala začíná pomalu stahovat. Nastává den D a s ním slavnostní otevření nové nemocnice. Nic netušící FBI stále hlídá svého ředitele, ale naštěstí je tu **Mulqueen**, který si dá dvě a dvě dohromady a dojde mu, co má Šakal za lubem. Následuje strhující akční podívaná – výskok z helikoptéry a zničení Šakalova kanónu. Šakal je raněn a prchá do metra (hm, jak neotřelé), kde se odehrává „velké finále“ – Boj muže proti muži. Šakal by díky své podlosti bezpochyby přežil, kdyby se neobjevila **Mulqueenova ex-milenka** (rovněž z IRA), která se vynoří jako bohyň pomsty a Šakala „odstřílí“.

Ale nebojte se, to ještě není konec. Šakal, ač mele z posledního, ještě stihne pozvednout zbraň. **Mulqueen** má však jako správný terorista oči i v zadu a s chutí vyprázdní do tolik nenáviděného nepřítele celý zásobník. Následuje pohřeb, při kterém se nemůžete zbavit pocitu, že se otevře víko rakve a Šakal všechny postřílí. Kéž by. Ve skutečnosti (tedy ve filmu) vše samozřejmě končí happy endem. Zástupce FBI – **Sidney Poitier** – vezme spravedlnost do svých rukou a nechá **Mulqueena** v klidu odejít („Jdu si koupit kafe a vrátím se asi tak za půl hodiny. Bude ti to stačit?“) Stačilo.

Sečteno a podtrženo, Američani se opět „vytáhli“. **Bruce Willis** zde předvádí své typické kreace a la **Moonlighting**, čímž se však stále více vzdaluje od chladného profesionála. Ale abych jenom nekritizoval, i tento film má 2 (slovy dvě) pozitivní stránky. Jednak celkem slušný herecký výkon **Richarda Gere**a a jednak opravdu výtečnou hudbu, která velmi dobře podbarvuje celý film.

Stejně bych vám doporučoval jít se na „nového“ Šakala podívat. Až po jeho shlédnutí vám totiž dojde, jaký je Šakal **Freda Zinnemanna** výborný film.

Lukáš Honzák

Gymnázium

reportéři: Lukáš Honzák, Přemysl Matějček, Ondřej Pečený, Michal Doležal, Jaroslav Mojžíš

Intro

Gymnázium Voděradská, ležící někde mezi Strašnickou a peklem, jsme navštívili v malé sestavě a hned na úvod jsme byli zaskočeni několika věcmi. Za prvé: akční paní vrátná se na nás, nic netušící, takřka vrhla a nehodlala nás propustit, dokud jí cosi nenapišeme do krásného modrého sešítu (anebo dokud se nepřezujeme). S Jaroslavovými slovy „Když se zapíšeme, nemusíme se zouvat“ jsme klidně pronikli do školy. (Netušili jsme, že to bude mít ještě dohru o několik hodin později, kdy se paní vrátné zdály naše osobní data neúplná.

Za druhé: paní ředitelka nás uvítala svojí nepřítomností, kterou dodržela důsledně po celý den.

Za třetí: klasicky jsme se nemohli vyznat ve zkratkách tříd (E.A, K.C, Q.B... a to nejsou nadávky!), a když už jsme se vyznali, museli jsme je nalézt. Obvykle jsme se poztraceli a po částech nacházeli na půdě Gymnázia Minerva.

Info

Voděradská je šestiletým gymnáziem v přechodu. Jinými slovy, brzy má být osmileté a stávajících osmnáct tříd se má změnit na dvacet čtyři. Důsledkem toho je existence tříd s neexistencí učebnic. Potažmo to znamenalo diktování do sešitů či opisování z tabule – xerox nefunguje (viz níže).

Škola je relativně dobře „zřízená“. Mají tam bufet (viz dále), několik automatů s brouky, velmi nóbl studovnu (koberce, piano, stolky, šachy, klid...), posilovnu, tři počítačové učebny. Ve srovnání s tímto jsme si uvědomili, jak je naše škola po této stránce stále poměrně chudičká – na jakoukoliv stavební změnu (kromě chemické laboratoře) si nemohu vzpomenout. Víím, je to složité; už představba záchodů na PORGu trvá čtrnáct dní, z čehož týden je škola úplně, ale úplně zavřená...

Zaznamenali jsme, že pohledné dívky se na Gymnázium Voděradská stýkají s „hnusnejma klukama“, z čehož podle některých redaktorů vyplývá, že škola je vcelku úchylná.

Třídly byly povětšinou vyzdobeny poměrně chudě: bílé stěny, semtam roztrhaná mapa, občas dva tři plakáty. Lavice jsou často uspořádány celkem lidsky (do kruhu atp.), syndrom zadních lavic se příliš často nevyskytuje.

Bufet

První místo, kam směřovaly naše kroky byl (jakjinak) bufet neboli občerstvení. Zde se můžete nejen dobře a levně najíst a napít, ale také si můžete vylít své bolavé srdce moc milé paní. Zlí jazykové tvrdí, že je to nejinformovanější osoba v celém ústavu a ti hodní s tím povětšinou souhlasí. Nám se však z ní vcelku nic vypáčit nepodařilo, ale najedli jsme se

tam dobře (obzvláště chutné byly zdejší croissanty – velmi podstatná informace, že ?!).

Je třeba poznamenat, že takovýto bufet je skvělý nápad, zvláště když v něm můžete koupit sešity, kalkulačky, tužky, valentinská přání atd. Jak poznamenal Mikiš, „chyběj už jenom taháky a jointy.“

Problém bufetu je zřejmý: odčerpává čas přestávky („hele, omluv mě u profesora, že stojím frontu...“).

Vyučování

Jak už jsme si takřka zvykli na státních gymnáziích, která jsme navštívili, tolerance vyučujících byla poměrně nízká. Do několika hodin jsme nebyli vpuštěni (americký lektor se odvolával na jakousi psychologickou přípravu – těžko říct, co tím myslel). Obzvláště povedené bylo odůvodnění „dneska ne...“ Možná, že bychom mohli některé převratné učební metody nějak okoukat a prodat podloudně do Západního Německa.

Na druhou stranu, většinou (i když jen těsnou) nás vyučující do hodin s pochopením (event. politováním – viz níže) vpouštěli. Takhle to tedy vypadalo:

Český jazyk (E.A. – septima, pí prof. Fochová)

První část hodiny proběhla tak, že studenti cosi celkem potichu četli (paní profesorka se zatím věnovala básni jednoho svého studenta, kterou opatřila kritickými poznámkami). Potom bylo zorganizováno zkoušení: dobrovolně nechtěl nikdo, první vyvolaný chtěl radši pětku a nakonec šel další. Jako ovce na porážku. Měl mluvit o Jamesi Joyceovi. Při interpretaci díla Odysseus narazil na první problém – totiž kdo že to vlastně Odysseus byl. Při dalším průběhu oné interpretace, kdy mluvila spíše vyučující (aby bylo vůbec něco řečeno), ze sebe zkoušený kromě několika perel („Rozdíl mezi Odysseem a Leonem Bloy? No..., hm..., no..., žili každý někdy jinde... a někde jinde!“) nevypravil nic zvláštního a odešel po právu se čtyřkou. Ehm!

Po Zbytek hodiny se poměrně zajímavým způsobem vyučovalo, paní profesorka byla výborná. Četli si Hilského pojednání o Lawrenceovi, srovnávali Lawrence s Freudem (zajímavý pohled), to vše za pasivního ticha studentů. Na závěr musíme potěšeně konstatovat, že tato hodina některým z nás opravdu, ale opravdu, posílila sebevědomí.

I. Intermezzo – Smokvoň

Po návštěvě jedné z hodin si nás (Lukáše a Přemka) „odchyt!“ jeden student, který se velmi zajímal o naši reportáž, o náš časopis a o nás vůbec. Postupem času (přestávky) nás zavedl do studovny a ukázal nám výtisky

Voděradská

jejich školního časopisu studentů **Smokvoň**. Tento časopis je narozdíl od **PORGazeenu** plně závislý na školní kopírce, která minulý číslu nepřežila (viz výše), takže další jeho osud není plně předvídatelný.

Časopis byl prohlášen za „undergroundový“. V jednom období skutečně takové články psali („Prázdniny v prdeli“, „Záchody v hajzlu“). Jinak ale, pokud jsme mohli posoudit, měl Smokvoň slušnou úroveň a rozhodně poctivé a se zájmem pracující redaktory. Neoficiální zpráva říká, že za jednu svou radikální úvahu o vysvědčení (tedy proti vysvědčení... – nám se to zase tak radikální nezdálo) byl autor psychicky atakován z „oficiálních míst“. Ale abychom byli spravedliví: od některých vyučujících měl prý Smokvoň aktivní podporu.

Dějepis (K.C. – kvarta, pí prof. Jandová)

Tato třída je opravdu běs. Již při úvodní rozpravě s profesorkou jsme byli upřímně varováni a brzy se ukázalo, že oprávněně. Představte si třídu, kde sedí 30 klounů Boba, Vojtíška Kolínského a Nikoly Hořejše. Pak se není čemu divit, že hodina vypadala přesně tak, jak vypadala. Prvních deset minut věnovala kantorka rekapitulaci poslední látky – mnichovská dohoda a její přímé důsledky – před písemkou příští týden. Většina studentů tomu věnovala pramalou pozornost, pořvávali na sebe, hlasitě se řehtali, házeli po sobě kousky papíru, svačiny a jánevímčehoještě. Většina. Až na studentku zvanou Veronika, která by se dala nazvat hyperaktivní šprtou. Tato osoba se totiž hlásila nejen při každé otázce profesorky, ale i když se vyučující na nic neptala a jen vykládala. Místy se až zdálo, že chce kantorce poradit, na co se jí má vlastně zeptat.

Po té za všeobecného veselí strávila třída 15 minut přípravou (studenti) a následným přetáčením (pí prof.) videa a to konkrétně filmu o roce 1938 – Anšlus Rakouska atd. Bojové scény studenti komentovali hlasitými výkřiky a skřeky typu: „Ty vole, sejmi ho; Zras ho! Jóóó!!! Džžž“ etc. A jelikož se s koncem filmu nachýlil i konec hodiny stihla profesorka už jenom znovu upozornit na písemku příští hodinu a pak se jí třída rozutekla. Poté nás upřímně odrazovala od učitelství a dala nám několik zajímavých informací o škole.

II. Intermezzo Rocky

(corbus hyperbus masculus vazounus)

Představte si, že si takhle v klidu mašírujete po chodbě, nic zlého netušíce, a najednou před vámi stojí

On. 180 cm a 100 kg čisté váhy. Khaki kalhoty a bílé tričko téměř praskající pod objemem jeho svalstva. Kráčí proti vám pomalu, leč drsně, jistým přišoupáváním nohou, a nevypadá, že by chtěl ze své stanovené trasy ustoupit byť jen o píď. Na tváři má kamenně drsný úsměv vyjadřující cosi mezi gorilím úšklebkem a svádícím pohledem. **Rocky...** Tato osoba se kromě svého úžasné vytrénovaného těla a velmi sexy hlasu vyznačuje tím, že vlastní poměrně rozsáhlý harém, obsahující dívky všech tvarů, barev, jakosti a kvality. Nutno podotknouti, že jeho přítomnost nenechala v klidu i některé členy naší, jinak velmi odolné, redakce.

Francouzština (E. B. – sexta, pí prof. Kowal)

Hodina francouzštiny probíhala ve velmi malém počtu studentů. Lektorkou byla rodilá mluvčí Fabienne Kowal pocházející z Francie. Hodina byla vedená naprosto perfektně. Ač mluví obstojně česky, nedala studentům příležitost na češtinu ani pomyslet. V hodině se probírali slovíčka z článku, se kterým se pracovalo předešlou hodinu. Profesorka kladla důraz na znalost synonym a praktické využití idiomů, které je obsahovaly. V hodině nebylo ani jedno hluché místo, a tak bylo celých 45 minut beze zbytku využito. Shodou okolností byli studenti této třídy o dva roky mladší než já, ale přesto jsem se styděl. Ty „děti“ měly minimálně stejnou slovní zásobu jako já a precizní francouzskou výslovnost. Doufám, že alespoň mé znalosti gramatiky jsou lepší, ale ověřit jsem si to nemohl.

Závěr

Co říci závěrem? Gymnázium Voděradská je bezpochyby kvalitní a hlavně velmi dobře vybavený ústav. Výuka se zdá být na odpovídající úrovni (soudíme z těch několika málo hodin, do kterých jsme byli laskavě vpuštěni) a vztahy mezi profesory a studenty jsou také odpovídající celkovému počtu všech „účinkujících“ na tomto ústavu. Celkově na škole vládne dobrá nálada a ovzduší je klidné. Největší problém shledáváme v nedostatku (resp. neexistenci) učebnic pro některé předměty, což je způsobeno již výše zmíněným přechodem na osmileté gymnázium. Jediné, co nás mrzí, jsou komunikační nedostatky (u nás poslední dobou velmi časté), jejichž důsledkem se nám nepodařilo promluvit s žádným členem vedením školy. Přesto však tomuto gymnáziu přejeme vše nejlepší do budoucna a děkujeme profesorům, kteří se nás nebáli a věnovali nám trochu svého cenného času.

Stránky poesie

Konečně je to tady. Započíná se nová tradice na stranách PORGazeenu. Pamětníci si jistě vzpomínají, že byly doby, kdy se v každém čísle PORGazeenu objevovaly stránky s tvorbou různých tříd (obvykle se jednalo o současnou kvartu) pod záštitou paní profesorky Svobodové. Stránky to byly jistě zajímavé, ale o dobrovolnosti příspěvků či vůli autorů svá díla publikovat by se dalo pochybovat.

Nyní tedy bude v každém čísle (alespoň doufám) několik stran, které budou věnovány, a to bez výjimky, pouze poezii. Vzhledem k tomu, že tradice teprve začíná, nesešlo se příspěvků tolik, v kolik jsem doufal. Díky tomu jsem i já nucen přispět svými básněmi. Můj úkol je podstatně těžší, neboť si nemohu dovolit publikovat anonymně, a tudíž je má práce snáze kritizovatelná. Přesto si rád vaše kritiky vyslechnu.

Ondřej Pečený

Úzkost

*Ve tmavém lese stíny se válí,
živáčka nevidět v širavé dáli,
sám a sám opuštěn tam mezi stromy,
raději viděl bych obytné domy.*

Miloš Reichert

Blíženci

*Je tajným kouzlem zakleta
V kmen moruší jich něha ta
A mrtvé ticho neruší
Ni luna v trávě rozseta,
Jak se jim ukrádá do duší
By zahalila poupata
Do květů, které netuší,
Kterému stromu přísluší.*

*A v tom tkví jejich podstata,
Že co se sluší, nesluší.*

anonym

...

*Svou věrnost jen pro tebe já chráním
Před těmi, co možná by chtěli,
Ač vím, že čin by to byl smělý:
Přáti i tobě, co je mým přáním.*

anonym

...

*Jsou bláhoví
Kdo doufají,
Když pravou
Lásku hledají.
A brzo, brzo
Zoufají
Ti lidé:*

*Pokaždé slunce vyjde
A vždycky potají.*

*Pak žádnou
Lásku neznají
A žijí pouhou
Vidinou,
Která už víc
jim netají,
Že v klamu,
Snu a přeludu
Jen strádají
Až zahynou.*

*Ačkoli láska
Žádná není pravá
Žádná jediná,
Stále něco končí
Něco začíná.*

anonym

Vyznání

Všech tajných snů mých naplnění
– prsty se chvějí, na dotyk čekají –
Jsi ideálu ztělesnění.

Budoucnost naše jsi jen Ty
skládají pro tebe sonety
Prosí mé smysly, především oči!
Buď moje jediné
Tamagoči.

(K dostání v podobě pejska, kuřátka, květinčky,
nově též jako teenager, u firmy ***
Dokonalá hračka třetího tisíciletí jen za 399,- Kč!)

Přemysl Matějček

...

Byl zmožen, na pokraji sil
I měsíc si nad ním ruce radši myl
byl nejistou existencí
společností odvržen
byl odvrácenou mincí
k životu uzpůsoben

Nežádal nikdy nic, snad jen důstojnost
a trpěl pocitu zoufalství černého jak noc
Poztrácel cennosti, tělesnou schránku

O to více byl
dobrákem od kosti

Práchnivých koček se i on dotýkal s odporem
tak proč na něj lidi hážou tím nejtvrdším
kamenem
kamenem bolesti, opovržení
a vším zbylým, co v něm není.

Krásnými slovy dovedl vládnout
a za to by měl snad muž padnout?

Zřejmě se lidé bojí jeho vlastností
protože ty dobré jejich zmizely s mladostí
Odešel do lesa a v skrytu duše doufá,
že snad i dobrého člověka štěstí někdy potká.

(8 - 9. 7. 1996; Ondřej Pečený)

Domovnice

aneb *Pocta absurdním textům*

Na ulici zvracel muž. Domovnice to pozorovala, protože si zrovna dávala pauzu při čištění domovních dveří od pštrosích výkalů. Muž zvracel pět minut, pak se zamyslel a začal zvracet z druhé strany. Domovnice se vracela do práce. Nic jiného jí totiž nezbyvalo.

Domovnice se projížděla výtahem.

Když přijela do prvního patra, smáčkla knoflík a odjela do patra druhého.

Když přijela do druhého patra, smáčkla knoflík a odjela do patra třetího.

Když přijela do třetího patra, smáčkla knoflík a odjela do patra čtvrtého.

Dál se nedostala, protože dům měl jen čtyři štoky.

Bylo 5 hodin, 18 minut a 56 vteřin. Občané vycházeli z bytů a viděli na chodbě domovnici, která hlídala, aby nikdo dům neukradl. „Zdravíčko,“ zdravila občany okamžitě domovnice.

V půl dvanácté v noci se v přízemí probudil pan Bouška. Slyšel totiž podivný hluk. Vzbudil i svou mrňavou ženu a všech svých pět dětí; všechny ihned slyšely týž hluk. Pak se otevřelo okno v prvním patře a v druhém patře a partaje se probouzely.

Proč nás nenechají spát, divili se pracující lidé, člověk má přece právo na odpočinek.

Všichni slyšeli stále týž zvuk.

Byla to domovnice: právě utírala chodby a pískala si při tom hit od Kelly Family.

Jednoho dne našla domovnice u schodů do sklepa prázdnou placatíci od ginu.

Řekla si, že je to zajímavé, a placatíci tam nechala.

Další den tam našla druhou placatíci od ginu. A tak se to opakovalo celý týden.

Sedmého dne si domovnice vzpomněla, že ke sklepům chodí každou noc pít a že ty prázdné placatice jsou vlastně její.

Domovnice stála u poštovních schránek a čekala na poštovníka.

Když se poštovník objevil, převzala od něj korespondenci pro celý dům, řkouc, že se tu často krade a že to majitelům odevzdá osobně.

Pak si sedla do svého kamrlíku, veškerou cizí korespondenci otevřela a přečetla.

Mimochodem, také čekáte důležitý osobní dopis a on pořád ne a ne přijít???

Když běžel v televizi důležitý hokejový zápas, náhle všem zmizel obraz. Každý nadával kromě pana Boušky a jeho mrňavé ženy a jeho pěti dětí, kteří byli na dovolené v Omsku.

Ukázalo se, že za to může domovnice. Vzala totiž společnou anténu ze střechy a dala ji do pračky.

Byla to velmi pečlivá a čistotná žena.

Jednoho únorového rána viděli obyvatelé domu domovnici, jak se opírá o koště a hledí do prázdna. Zdravili ji „Dobré ráno.“ Ani neslyšeli její odpověď.

Večer se obyvatelé vraceli domů a opět viděli domovnici v podobné pozici. Zdravili ji „Dobrý večer.“ Ona jim ale neodpovídala. Měla pro to dobrý důvod.

Umřela ještě před svítáním na přetlak střešních plynů.

Zoran P. M. Macur

Valentinské perličky

Nazdárek,

tak už je letos zase po Valentýnu. Proto je tu také stránka pro všechny zamilované a zaláskované, ať už šťastně, či nešťastně. Na následujících řádcích naleznete několik citátů a přísloví, které vás (doufám) potěší, pobaví nebo se jiným pozitivním způsobem odrazí na vaší náladě. Jako motto mám pro vás připravenou citaci Bible: „Přikazuji vám, abyste se navzájem milovali.“

Pouta manželství jsou tak těžká, že je třeba dvou k tomu, aby je unesli. A leckdy i tří.

– Alexandre Dumas

Láska – ta bouda, kterou na nás příroda ušila, aby docílila zachování druhu.

– Somerset Maugham

Na lásku není jiný lék než milovat více.

– Henry Thoreau

Věnoval jí pohled, kterým by se daly plnit oplátky.

– Ring Lardner

Náboženství udělalo lásce velkou službu, když ji prohlásilo za hřích.

– Anatol France

Lupiči žádají peníze nebo život. Ženy požadují oboje.

– Samuel Butler

Ještě tu nemáme přísloví:

Zkus rozumovat nad láskou a přijdeš o rozum.

Francouzské

Když chcete mít doma klid, dělejte, co chce vaše žena.

Africké

Láska je možná slepá, ale žárlivost vidí příliš mnoho.

Židovské

Něco pro muže...

Rozhodně se ožeňte: když dostanete dobrou ženu, budete šťastný. Když špatnou, stanete se filozofem.

Sydney Smith

Láska ... ten nádherný interval mezi tím, když potkáte překrásnou dívku, a tím, než zjistíte, co je to za šeredu.

John Barrymore

... a pár Murphyho zákonů pro ženy:

Je lepší být krásná než chytrá, protože průměrný muž lépe vidí, než myslí.

Jestli hledáš muže, který je přitažlivý, vtipný, chytrý, sebevědomý, citlivý, něžný a romantický, jdi do kina.

Jsi-li svobodná, všichni "dobří muži" jsou ženatí.

Jsi-li vdaná, všichni "dobří muži" jsou svobodní.

Je-li ti více než 65, všichni "dobří muži" jsou mrtví.

Nic si z toho nedělejte, obě pohlaví jsou na tom nakonec stejně:

Každý muž v inzerátech je přitažlivý, štíhlý, fit, sexy a citlivý.

Stejně jako každá žena.

Proč se tedy dávají inzeráty?

Chybí tu špetka poezie, nemyslíte?

Ve škole teď musím zabrat, hlavně nesmím už nic zbabrat.

Je tu konec trimestru,

já mám být vzor pro sestru.

Ze školy hned do hudebky;

nemám smyčec, zato depky –

musím rychle koupit nový.

Učitelka už se zlobí,

že to zase neumím,

nevnímám a nemluvíím...

Jak bych mohla, drahá paní,

nestíhám už ani spaní.

Dovolte mi otázku:

kde mám vzít čas na lásku ?

Sonet

*Chci jít spát, však dešť do oken bubnuje
zvuk ten tichý usnout nedovoluje mi
dešť, jen dešť co kape, až z něj smutno je,
zas už dělají mi společnost jen stromy.*

*Kdyby někdo přišel a u dveří stál,
pak by slabě řuknul, řek by: "Mohu k tobě ?"
s úsměvem bych kývla a zvala ho dál
rázem by tu přestal být chlad jako v hrobě.*

*Náhle obloha se rozjasní ve snu mém
hvězdy můžem hravě spočítat v té chvíli,
den budeme prosit, jen tak nespěchej.*

*Noc se stále snaží uspat mne svým klamem,
pomalu, však jistě přijde úsvit bílý.*

Tak jen přijď k mým dveřím, konečně už klepej !

*Tak doufám, že vás tahle zaláskovaná stránka
aspoň trošku potěšila.*

Žijte si fajn a nezapomínejte:

*Miluj, miluj, máš-li koho
a neohlížej se na nikoho!*

Magda Fialová

Bílý: Ryška
PORG "A"

Pražský přebor
22.1.1998

Černý: Jirka (ELO 1584)
Rapid Praha "B"

Pircova – Ufimcevova obrana

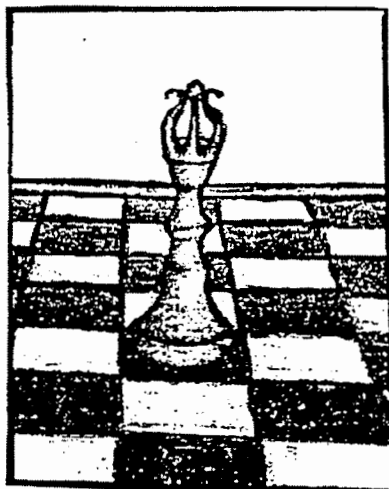
Další hráč našeho šachového klubu, s jehož hrou jste se zatím nemohli seznámit, je letošní septimán – Honza Ryška. Loňský šachista číslo jedna mezi studenty se díky zdravotním potížím nedostal pro letošek do základní sestavy, ale svou první příležitost využil přesvědčivým způsobem. **1. e4 d6 2. d4 Jf6 3. Jc3 g6 4. Jf3 Sg7 5. h3** Až do tohoto tahu probíhala hra stejně jako v loňské partii V. Klaus – Eichler (uvedená v Porgazeenu). Já jsem hrál v pátém tahu **Se2**, ale i Honzova profylaxe vypadá logicky. Bělopolný střelec černého si moc nezahraje. Obě partie vyhráli bílí celkem

přesvědčivě, což mě svádí k názoru, že toto, pro černého velmi komplikované (a pro bílého jedovaté), zahájení není pro šachisty s ELO 1584, nebo 1685 (Eichler) **Jc6 6. d5 Je5 7. Jxe5 8. Se3 0-0 9. Sc4 a6?** Nevím, jestli přímo tento tah je slabý, každopádně bílý sehrál zahájení v klidu a zdravě, kdežto černý se svým dvojpěšcem moc chlubit nemůže. Na dámském křídle bude logicky mít větší šance bílý. **10. 0-0 b6** Právě že k plánovanému rozbíjení bílého centra po tahu **c6** se černý již nedostane. **11. a4 ! Sb7 12. f3**

Vc8 13. Ve1 ? Ztráta času – věž zde nenajde logické uplatnění. Přimlouval bych se za **De2 a Vfđ1**, tak aby věž ovládala sloupec. **Je8 14. b4 Jd6 15. De2 Jxc4 16. Dxc4 Dd6 ?** Černý by se měl raději věnovat své pěšcové výstavbě, než dělat nesmyslné tahy dámou. Jedna z příčin porážky. **17. Ved1** Správný tah, ale věž zde mohla již stát. **Vfđ8 18. b5 Va8 ?** Patrně prohrávající chyba. Po **a5** má černý sice napohled strašnou, ale patrně obranyschopnou pozici. **19. a5 !** Nejde **axb5** pro **Jxb5** atd. ani **bxa5** pro **Vxa5** a i v tomto případě získá bílý pěšce **Dd7 ?** To samozřejmě také nestačí a navíc vede k mnohem horším koncům. **20. axb6 cxb6 21. bxa6 Vdc8** Černý je zcela v koncích. Po **21. ... Sc8, Sxb6 Vf8, a7** prosazení pěšce není problém, ale je to ještě asi nejúpornější obrana.

Ani rádobyostré **21. ... b5** nic neřeší, neboť po vynuceném pokračování **Dxb5 Dxb5, Jxd5** nejde **Sxa6** pro **Jc7**. **22. Dd3 ??** Kaňka na Honzově pěkném výkonu. Po **22. axb7** má černý o figuru méně a může v klidu vzdát. **22. ... Vxc4** totiž nejde pro **bxa8D+**. **Vxc3 ??** Naštěstí i černý fatálně chybuje. Po **22. ... Sxa6, Vxa6 Vxa6, Dxa6 Vxc3** by se černý dostal z nejhoršího. Takhle dává bílému znovu šanci. **23. Dxc3 ?** Opět bylo důraznější **23. axb7 !** s větším ziskem materiálu. Kvalita a pěšec navíc sice stačí, ale pokud černý rozehraje i druhého

střelce může bílému (nacházejícímu se v časové tísní) ještě připravit nějaké problémy. **Vxa6 24. Vxa6 Sxa6 25. Sxb6 Db5** Šance černého je snad vyčkat dámou na místě a pokud se bílý pohne věží, prosadit **e7 – e6 26. Sc5 Sf6 27. Va1 Dc4** Černý partii nemůže udržet. Bílý by se dostal přes **Da5** na **d8** a pěšce **e7**, nebo vynutil výměnu dam, přičemž pole **h1** je pro bílého krále bezpečným úkrytem proti otravnému šachování. Dobrovolná výměna dam však působí dosti kapitulačně. **28. Dxc4 Sxc4 29. Va4** Po **29. ... Se2 ?**, **Kf2 Sđ1, Vc4** by byl černý střelec chycen. V úvahu

přicházelo přímé **29. Va7 Kf8, Va8+ Kg7, Ve8 Sb5, V Sb5 30. Vb4 Se8 31. c4 !** Postup pěšce v klidu rozhodne. Nejhorší je, že černý nemá absolutně co hrát. **Kg7 32. Sb6 Sg5 33. Kf2 f5 34. c5 !** Bílý hraje koncovku s citem, je jasné, že výměna na **e4** nebo postup na **f4** neznamena pro bílého vůbec nic. **Sđ2 35. Vc4 Sb5 36. Vc2 Sg5 37. c6 Sa6 38. c7 Sc8 39. Se3 Sh4+** Šach na rozloučenou. **40. g3 Sf6 41. Vb2 a černý se vzdal.** Nemohu si pomoci, ale tento konec již mohl černý (s trochou představitosti) vidět po svém **27. tahu** a závěrečnou torturu si mohl ušetřit.

Dle podkladů **V. Klause** zpracoval

Přemysl Matějček

Alfred Hitchcock

Mistr hrůzy, Mistr strachu, Mistr napětí, cynický Hitch...

...říkejte si mu, jak chcete, ale jedno je každopádně jisté: mluvíme-li o Hitchcockovi, mluvíme o jedné z největších vizuálních osobností filmového řemesla od dob D.W.Griffitha (který, jak známo, zasadil do skladby střih). Najdou se lidé (obzvláště Bunuelovci, Bergmanovci a příznivci Nové francouzské vlny), kteří by nás za tento názor...neměli tak úplně rádi.

Ale řekněte, kdo v první polovině 20. století přišel v oblasti filmu s tolika nápady týkajícími se technického zpracování díla? Kdo se dokázal ztotožnit s diváky tak, že je téměř nikdy nenudil? Kdo položil základy k tolika filmovým žánrům, jako jsou např. špionážní film, psychothriller, katastrofický film nebo thriller jako takový? Kdo z režisérů se dokázal postarat o všechny složky filmu námětem počínaje, přes scénář, produkci, režii, kameru, zvuk, střih a reklamou konče?

Na všechny tyto otázky mě napadá pouze jediná odpověď: Alfred Hitchcock – člověk, který si dal za úkol jedinou věc, bavit svými filmy publikum.

Bavit publikum – to byl důvod, pro který ho velká část kritiky (hlavně americké) neuznávala jako umělce, ale pouze jako baviče. Tento obecný názor se hlavně v Americe začal měnit až na přelomu 60. a 70. let, kdy už měl Hitchcock svůj zenit dobrých 10 let za sebou. Jako klasik je uznáván až od roku 1984, kdy se několik jeho nejpozoruhodnějších filmů objevilo v obnovených premiérách.

V Evropě vhlíželi k Mistrovi s větším obdivem a úctou snad proto, že, jak sám řekl, je thriller v Americe jen zábavou, kdežto v Evropě (zvláště ve Francii a v Anglii) je váženým a uznávaným žánrem (dnes se věci jeví spíše naopak – pozn. autorů).

A jak to vlastně začalo?

Alfred Hitchcock se narodil 13.8. 1899 v Londýně. Vystudoval střední technickou školu, později fakultu grafických umění, což byl, jak sám uvedl, jeho první krok k filmu.

V roce 1920, po zhlédnutí Griffithova magnum opus **ZROZENÍ NÁRODA**, začal uvažovat o práci v kinematografii. Téhož roku otevřela odnož Paramountu – **Famous players lasky** svou filiálku v Londýně a Hitchcock okamžitě přijal místo písaře a grafika mezititulků.

Po dvou letech grafických prací a výroby titulků se konečně dostal ke spolupráci hraného filmu **ČÍSLO TŘINÁCT**. Film však zůstal nedokončen, neboť Paramount se rozhodl své londýnské studio z důvodu prodělečnosti zavřít. Hitchcock tedy přijal práci u jednoho z tehdejších nejznámějších anglických producentů - Michaela Balcona. Zpočátku pracoval jako asistent režie, scénárista, kulisový technik a architekt, ale v roce 1925 dostává první příležitost režirovat hraný film **THE PLEASURE GARDEN**. Sklidí úspěch a uznání. Jako jeho první opravdu důležitý film („typický hitchcock“) se uvádí **THE LODGER** (1926), thriller vyprávějící o muži podezřelém z vražd mladých blondýnek. Úspěch **THE LODGER** a **FARMER'S WIFE** umožnil Hitchcockovi natočit v roce 1928 první anglický zvukový film **JEJÍ ZPOVĚĎ (VYDĚRAČSTVÍ)** s českou herečkou Anny Ondrákovou v hlavní roli (kvůli neznalosti angličtiny musela být dabována - živě). Po **JEJÍ ZPOVĚDI** šly však díky mnoha neúspěchům Hitchcockovy filmařské akcie značně dolů (dokonce tak, že v roce 1933 točil polomuzikál **Vience Walters**). Zlom nastal v roce 1934, kdy vznikl film, podle kterého se utvářela pravidla špionážního thrilleru, jak je známe dnes. Jmenoval se **MAN WHO KNEW TOO**

MUCH (o dvacet let později natočil Hitchcock novou verzi). Film přinesl obrovský finanční zisk a katapultoval Hitchcocka mezi nejvýznamnější evropské režiséry. Peterovi Lorre (známému z filmu Fritze Langa „M“ – **VRAH MEZI NÁMI**) otevřel cestu do Hollywoodu. Hitchcock si úspěch zopakoval o rok později s filmem **TŘICET DEVĚT STUPŇŮ**. Jednalo se taktéž o špionážní thriller. Přibližně v té době se o Hitchcocka začal zajímat Hollywood, konkrétně producent David O'Sleznick, tehdejší „number one“ ve svém oboru. Hitchcock setrval v Anglii ještě čtyři roky, aby dostal smluvním závazkům s Michaelem Balconem. Pak v roce 1939 odjíždí do Hollywoodu natáčet film o zkáze Titaniku. Z projektu však kvůli špatnému námětu sešlo. Hitchcock si tedy k realizaci vybral knihu od Daphne du Maurier (podle její knihy už natočil v roce 1939 film **JAMAICA INN**) Mrtvá a živá. Film se v distribuci objevil pod jménem **REBECCA**. Hlavní role v něm ztvárnili Laurence Olivier a Joan Fontaine.

O'Sleznick za něj dostal Oscara (nejlepší film r.1940). Hitchcock byl „pouze“ nominován.

Další výraznější film natočil Hitchcock v r.1943 – **LIFEBOAT**, válečné drama odehrávající se celé na záchranném člunu (nepsaným pravidlem všech Hitchcockových filmů bylo, že se Mistr mihl v některém ze záběrů; v **LIFEBOAT**u se chtěl nejprve objevit jako plovoucí mrtvola, ale poté co zjistil, že by se nejspíš utopil, se zde ukázal alespoň na fotografii v novinách).

Film byl opět nominován v několika kategoriích, ale žádnou cenu Akademie nakonec nezískal. Do konce 40. let se v Hitchcockově kariéře objevili ještě dva důležité projekty. Prvním z nich byl **NOTORIOUS**, příběh o fašistickém spiknutí ve Střední Americe s Ingrid Bergmanovou a Cary Grantem v hlavních rolích. Druhým byl v r.1948 **PROVAZ**, detektivní příběh odehrávající se

v reálném čase. Jeho největší zvláštností je, že byl natočen celkem asi na 10 záběrů, tedy téměř bez střihu.

V roce 1950 se Hitchcock po úžasných propadacích **UNDER CAPRICORN** a **STAGE FRIGHT** ocitl ve stejném postavení jako v roce 1933. Nový vzestup a zároveň začátek jeho spolupráce s nejlepším kameramanem 50. let Robertem Burkssem znamenal film **STRANGERS ON TRAIN**. Když uslyšíte termín „Hitchcockovo klasické období“, vězte, že začíná právě zde.

V roce 1954 následoval další trefa do černého **OKNO DO DVORA** s Jamesem Stewartem a Grace Kellyovou. V roce 1956 natáčí Hitchcock novou verzi **MAN WHO KNEW TOO MUCH**, opět se Stewartem. Děj filmu byl přenesen ze Švýcarska do Maroka. Další změny se týkaly závěrečné scény v Royal Albert Hall.

Po natočení vlastního remaku se Alfred rozhodl režimovat snad jedinou komedii ve své kariéře (je třeba podotknout, že úspěšně) **POTÍŽE S HARRYM**, kde debutovala pozdější hvězda Shirley MacLaineová (sestra Warrenna Beattyho). V roce 1957 následoval komerčně úspěšný snímek **THE WRONG MAN** s Henrym Fondou v hlavní roli (navzdory tržbám jej Hitchcock označil za umělecký nezdar) a o rok později přichází nejlepší snímek Mistrovi kinematografie (názor autorů článku) – **VERTIGO**, film, který při svém prvním uvedení proběhl promítacími sály téměř bez povšimnutí. Dnes je označován za jeden z nejlepších všech dob (po **OBČANU KANEOVI** druhý nejlepší v americké kinematografii). Byl to také film, ve kterém se naposledy u Hitchcocka objevil James Stewart.

VERTIGO je psychologický thriller. Děj je velmi složitý a zamotaný a nedá se jen tak lehce načrtnout. V tomto filmu dosáhl Hitchcock vrcholu: barvě, vedení herci, jejich skvělé výkony, výborná kamera, ale hlavně obrovský cit pro kompozici záběrů dělají z tohoto filmu jeden z nejúžasnějších vizuálních počinů vůbec.

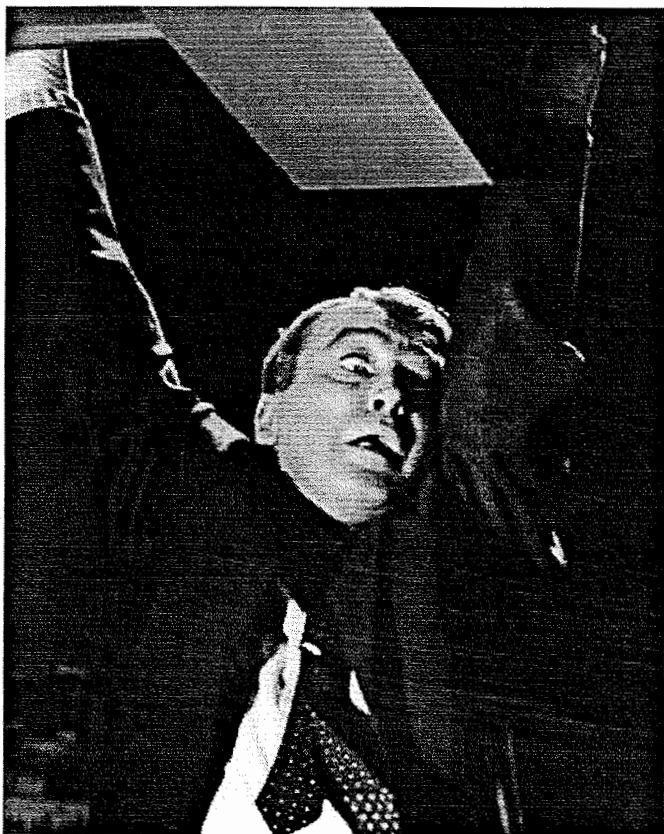
Film, jak již bylo řečeno, nebyl úspěšný (zaplatil si pouze náklady na výrobu). Hitchcock prožíval nezáměr o své životní dílo s velkým zklamáním a dokonce dával vinu Jamesi Stewartovi, který tam prý vypadal až příliš strhaně.

Po VERTIGU se Hitchcock rozhodl udělat jakési shrnutí své americké tvorby, a tak vzniklo NORTH BY NORTHWEST, teď už zase s Gary Grantem. Ačkoliv byl snímek finančně velmi úspěšný, rozhodl se Hitchcock natočit nízkorozpočtový film s televizním štábem (jediný film z Hitchcockovy vrcholné éry který nesnímal skvělý Robert Burks).

Jmenoval se PSYCHO a dnes se je považován za opravdovou klasiku. V roce 1960 vydělal 13 milionů dolarů (dnes úměrně asi 150ti milionům).

Po takovém famózním úspěchu si mohl Hitchcock dovolit tříletou pauzu, než na diváky narukoval s dalším silným příběhem a zároveň jediným hororem ve své filmotéce – s PTÁKY. Scénář byl zpracován podle předlohy Daphne du Maurier a také se zde poprvé objevila Tippi Hendrenová (matka Melanie Griffith), ze které se Hitchcock stejně jako předtím z Bergmanové a Kellyové pokusil udělat svou stájevou herečku. Po dalším filmu MARNIE, ji už nemohl ani cítit.

PTÁCI se sice uvádějí v kolekcích toho nejlepšího, co Mistr natočil, ale již zde můžeme nalézt drobné tvůrčí chyby: podivné chování postav, někdy až antihitchcockovské, což vede i k větším kompozičním kiksům (např. zatmívačka za každou scénou nebo absence jediného tónu hudby ve filmu). Všechny tyto věci jsou však pro jeho pozdější tvorbu téměř typické.

Do konce 60. let čekají Hitchcocka už jen samé komerční i umělecké propadáky, kterým nepomůže ani účast takových hvězd jako Sean Connery či Paul Newman. Jeho špionážní thrillery vyvolávají u publika nemístný smích, což má za důsledek to, že Hitchcock v době rozpuku sexuální revoluce a nezávislého filmu přestává ro-

zumět divákům a stahuje se do sebe. Naposledy ještě zazáří se snímkem FRENZY (1972). Filmu se sice dostává chvály publika, ovšem vzhledem k věku a zdravotnímu stavu Mistra, je jasné, že toto byl úspěch poslední. V roce 1976 natáčí další film RODINNÝ ÚKLAD a nemístný smích se zase objevuje – jedná o jeho labutí píseň. Nako-

nec Hitchcock zavírá i svou produkční společnost...

Teprve v roce 1978 si ho filmový svět začíná všimnout jako umělce (po skončení jeho dráhy!). Dostává různá ocenění (včetně Oscara za celoživotní dílo). Filmoví režiséři z celého světa mu vzdávají hold (snad nejvíce ho miloval Francois Truffaut, který s ním udělal 50ti hodinové interview – česky „Rozhovory Hitchcock/Truffaut“ 1987), ale Hitchcockův zdravotní a psychický stav, narušený v posledních deseti letech tolika neúspěchy, ho naprosto izoluje od pochval všeho druhu. Když mu v roce 1979 anglická královna uděluje titul „sir“, snad už to ani nevnímá.

Konec nastává 29. dubna 1980 v jeho vile v Beverly Hills. Diagnóza: „slabé srdce nesneslo požití vodky“.

Místo dovětku si raději sežeňte něco z jeho nejlepších věcí:

THIRTY NINE STEPS
REBBECA
LIFEBOAT
SUSPICION
STRANGERS ON TRAIN
OKNO DO DVORA
VERTIGO
NORTH BY NORTHWEST
PSYCHO

A nebo pro zasmání:

RODINNÝ ÚKLAD

Roman & Robert
Gazdíkovi

Tradované mýty českých dějin

O tom, že i mistr tesař se někdy utne, svědčí nejlépe příklad zřejmě největšího českého historika a „otce národa“ Františka Palackého. Právě on, ve svých proslulých *Dějínách národu Českého v Čechách a v Moravě* (citováno ze 4. vydání, díl I., str. 119) zasel blud, který přežival dodnes: „Zde mezitím Václav [sv. Václav], ačkoli teprve asi dvacetiletý, sám se vlády byl ujal. Zdali a jak chránil zemi a město před mocí tak náramnou [tj. sousední říši římskoněmeckou], o tom nemáme žádné zprávy. Poddav se, jak se zdá, bez krvavého boje, zavázal se zavázat se k roční dani 500 hřiven stříbra i 120 volů, a slíbil králi Německému věrně oddán býti.“

Marně celé následující generace historiků tento omyl vyvracely. Vryl se pevně do paměti národa spolu s „pokornou“ postavou smírlivého křesťanského panovníka sv. Václava, který se dokonce za nacistické nadvlády měl stát jakýmsi symbolem „užitečné spolupráce“ (tj. kolaborace) s okupanty. Dokonce bylo zřízeno pro ty nejzaslouzejší představitele tohoto směru (mj. režiséra Otakara Vávru a mnohé další) i vyznamenání nesoucí jméno Svatováclavská orlice.

Jaká však byla skutečnost? Poplatek zmiňovaný Palackým, odváděli Slované sídlící v Čechách už franské říši císaře Karla Velikého, který v letech 805 a 806 opětovně táhl podél Dunaje proti Avarům a při té příležitosti „pacifikoval“ i slovanské kmény v Čechách. V té době se také franské prameny poprvé zmiňují o Čechách (*Cichu*), zatímco první zmínka o Moravanech je až z roku 822, kdy se jejich zástupci účastnili říšského sněmu. To, že pak státoprávní vývoj na Moravě předběhl Čechy, není třeba ani zmiňovat. Co však rozhodně za zmínku stojí je otázka „zrádných“ německých (= bavorských) kněží, kteří vyhnali Metodějovy žáky z Velkomoravské říše. Horliví „vlastenci“, kteří lkají nad ukončením byzantské misie soluňských bratří (mimochodem to byli Řekové, kteří vedle Moravy navštívili nejprve Černomoří, aby uskutečnili nepřilíh úspěšnou misi v Chazarské říši a právě zde našli údajně ostatky sv. Klimenta), by měli otevřeně říci, zda jejich vlastenecká srdce

dnes touží po spojení se Západní Evropou, anebo by raději byli na Balkáně. Stejně jako země, které se přiklonily k byzantskému ritu křesťanství, počínaje Bulharskem přes Srbsko až po Kyjevskou Rus. Ale vraťme se k volům. Ačkoliv jsme jich – jako vesměs loajální sousedé mocné římskoněmecké říše – vyváželi vskutku 120 ročně (a byli období, kdy v rámci masové emigrace, a to z nejrůznějších důvodů, jsme jich vyvezli mnohem více) stále nám jich doma přebývá. A panovník, který skutečně zavedl vasalský vztah k říši, byl dosti problematický „Přemyslovec“ Vladivoj. Na knížecí stolec usedl v roce 1002 (po prvním svržení Boleslava III. – Ryšavého), a aby si pojistil svůj nárok na vládu v Čechách (Morava tehdy ještě náležela Polsku), požádal panovníka říše o udělení vlády jako léna. Zavedl tak nebezpečný precedens – řečeno slovy Palackého „příklad nezdárný“ – na němž pak nezměnila nic ani skutečnost, že panoval jen několik měsíců: *Když zizni trápen byv, tak že ani hodinu bez pití trvati nemohl, umřel již na počátku roku 1003, roku osudného a hojnějšího na státní převraty a bouře, nežli kterýkoliv jiný v dějinách českých.* Tím chtěl Palacký jemně naznačit, že se kníže Vladivoj prostě upil k smrti. Výkon vskutku pozoruhodný, uvážíme-li, že tehdejší Evropa neznala ještě destiláty, a tak český kníže popíjel jen pivo a medovinu. Ostatně o opilství a obžerství jako o českém národním zvyku mluví například i papežská bulla z 11. století. Nicméně mýtotvorné povědomí tohoto pozoruhodného knížete zcela vymazalo – zná díky Kosmovi jen peštré osudy bratřů Boleslava III. – a poplatek říši i kapitulantství postupně připsalo sv. Václavovi. Jenže soudobé prameny (legendy) mluví o Václavovi, jako statečném rytíři – viz jeho výzva k souboji knížeti Zličanů. A po mnoho dalších staletí byl patronem a ochráncem České země, který vládu nad Čechami jen „propůjčoval“ panujícímu knížeti. Tak býval také vyobrazován na našich nejstarších mincích (denárech) od 11. století, později i se sv. Vojtěchem, když ho Češi „vzali na milost“. Ostatně i pověsti o Blanických rytířích a Brunčvíkové meči zazděném v Karlově mostě líčí Václava jako rytíře, který přijde zemi na pomoc, až ji bude nejhůře. Zdá se, že ještě nebylo... Jf.

Studenti jsou čeládka kritická (a také líná, jak vyplývá mj. z toho, že do soutěže vypsání Libri nepřišel jediný příspěvek – teď tu chybí). Vyhověl jsem proto přání redakce PORGazeenu, a nejen nechal ceny pro literární soutěž stále ve hře (jediná podmínka je, aby nové téma pro literární soutěž bylo stanoveno jednotně – jinak se porota „zblázní“), ale místo Vašich příspěvků jsem po dohodě s autorem uveřejnil část jednoho z rukopisů, který se připravuje v nakladatelství Libri. Knížka – jak je z názvu zřejmé – se zabývá mýty a „záhadami“ našich dějin. Třeba alespoň toto téma některé z vás vyprovokuje k písemné reakci. Jinak zůstává na dohodě redakce PORGazeenu, na jaké téma a s jakým termínem novou soutěž o CD ROMy vypíše. Nadále platí i nabídky recenzování knih Libri na Vašich stránkách (za dotyčnou knížku) a vstupu do knižního klubu Libri. Čtenářům přeji mnoho příjemných chvil nad stránkami PORGazeenu a redakci nadšení a trpělivost.

Dr. Faust

APOPHTEGMATA SYMBOLICA

Per Moralia et Ethica Dogmata Rythmice Constructa

Aneb naučné obrázky pro zamilované v jazyce latinském a českém předložené

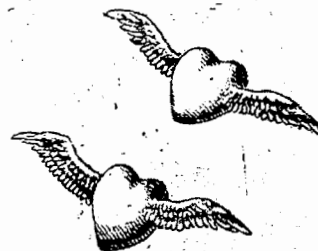
*Arcum tendit
quo offendit.*

Lásce se velmi těžko odolá
a nikdo není před ní bezpečným,
šíp Amorův již možná míří na tebe.

*Illarum Cantus
Soepe fit plactus.*

Však považ - čím je sladší a lákavější,
tím je záluďnější
a strhne tě do záhuby.

*Corda sursum
tenent cursum.*

Jen srdce namířená k „výšinám“
mohou udržet
ten správný směr.

*Quô cum ludit,
mortem curdit.*

Nezapomeň - pozemské hrátky
třeba s heboučkou kočičkou
končí velmi neblaze.

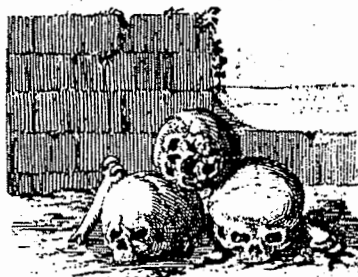
*Gignit specus
tale pecus*

A když nezahubí hned,
promění srdce v jámu,
která plodí tak divnou havěť.

*Latet illis
Mors favillis.*

Ale nakonec
stejně přichází ta poslední
smrtící „kráska“.

*Carnis finis
pulvis, cinis.*

Proměna všech
bláhově zamilovaných je vždy
tataž.

*In hac fossa
cuius ois a?*

A kdo byl krasavec či kráska,
velký rodil tu není!
Jak vtipně naznačuje poslední obrázek.